

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

24 septembrie 2019*

„Ajutoare de stat – Industria chimică – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Noțiunea de ajutor de stat – Resurse de stat – Avantaj – Recuperare – Continuitate economică – Principiul bunei administrări – Obligația de motivare”

În cauza T-121/15,

Fortischem a.s., cu sediul în Nováky (Slovacia), reprezentată de C. Arhold, de P. Hodál și de M. Staroň, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de L. Armati și de G. Conte, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

AlzChem AG, cu sediul în Trostberg (Germania), reprezentată inițial de P. Alexiadis, solicitor, și de A. Borsos și de I. Georgiopoulos, avocați, ulterior de P. Alexiadis, de A. Borsos și de V. Dolka, avocați,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea articolelor 1 și 3-5 din Decizia (UE) 2015/1826 a Comisiei din 15 octombrie 2014 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ (JO 2015, L 269, p. 71),

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnul G. Berardis, președinte, domnul S. Pappasavvas și doamna O. Spineanu-Matei (raportoare), judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 10 aprilie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

I. Istoricul litigiului

- 1 Novácké chemické závody, a.s. v konkurze (denumită în continuare „NCHZ”) era un producător de produse chimice deținut de capitaluri private și alcătuit din trei divizii. Această societate exploata o uzină chimică situată în regiunea Trenčín (Slovacia). Activitatea sa principală era producția de carbură de calciu și de gaze tehnice, de policlorură de vinil și de produse de prelucrare a acestora, precum și, într-o măsură tot mai mare, de substanțe chimice de bază și speciale de tonaj mic.
- 2 La 8 octombrie 2009, întrucât și-a declarat incapacitatea de a-și continua activitățile și starea de insolvență, NCHZ, care aparținea la acea dată Disor Holdings Ltd, a făcut obiectul unei proceduri de faliment.
- 3 La 5 noiembrie 2009, Republica Slovacă a adoptat zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 493/2009 privind unele măsuri referitoare la societățile comerciale importante din punct de vedere strategic și modificarea anumitor legi, denumită în continuare „Legea privind societățile strategice”). Această lege, intrată în vigoare la 1 decembrie 2009, conferea statului un drept de preempțiune care îl autoriza să cumpere societățile strategice care făceau obiectul unei proceduri de faliment și impunea prezența unui administrator judiciar pentru a asigura continuarea activității întreprinderii strategice pe durata acestei proceduri. La 2 decembrie 2009, NCHZ a fost calificată de autoritățile slovace drept „societate strategică” în sensul legii menționate și a beneficiat de acest statut până la expirarea legii respective, la 31 decembrie 2010 (denumită în continuare „prima perioadă a falimentului”). NCHZ a fost singura întreprindere în cazul căreia s-a aplicat legea menționată, care impunea administratorului judiciar să mențină funcționarea acestora și să împiedice concedierile colective nejustificate.
- 4 La 28 decembrie 2009 a fost format „comitetul competent”, în sensul articolului 82 din zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 7/2005 privind falimentul și restructurarea și modificarea anumitor legi, denumită în continuare „Legea privind falimentul”) (denumit în continuare „comitetul competent”). Comitetul respectiv era compus, conform legii menționate, din comitetul creditorilor, care reprezenta creditorii chirografari titulari de creanțe negarantate împotriva societății în faliment la data deschiderii procedurii de faliment și care și-au înscris creanțele ca „creanțe anterioare falimentului” (denumit în continuare „comitetul creditorilor”), din creditorii privilegiați, adică creditorii ale căror creanțe erau garantate cu anumite garanții reale, și din súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín, Slovacia).
- 5 La 29 decembrie 2009, primul administrator a fost înlocuit, din motive personale, de un nou administrator (denumit în continuare „administratorul”).
- 6 La 17 iunie 2010, súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín) a dispus ca administratorul să vândă NCHZ ca întreprindere în activitate, conform etapelor procedurale pe care le elaborase. După anunțul de licitație din 12 august 2010 (în continuare, „licitația din 2010”), comitetul competent a respins, la 24 noiembrie 2010, singura ofertă depusă. La 3 decembrie 2010, súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín) a dispus ca administratorul să realizeze o analiză detaliată a situației economice a NCHZ. În funcție de rezultatele acestei analize, administratorul trebuia fie să accepte, fie să respingă singura ofertă depusă. Analiza a fost finalizată la 8 decembrie 2010 și administratorul a anunțat că oferta va fi respinsă.
- 7 După 31 decembrie 2010, NCHZ a fost supusă aplicării Legii privind falimentul (denumită în continuare „a doua perioadă a falimentului”). În reuniunea comună din 26 ianuarie 2011 dintre creditorii întruniți în cadrul comitetului creditorilor și creditorii privilegiați, administratorul i-a informat cu privire la faptul că costurile de exploatare generate de activitatea NCHZ erau mai mari

- decât veniturile din exploatare. În plus, el a comunicat creditorilor analiza sa economică din 23 decembrie 2010, care a fost completată cu o prezentare din partea conducerii. Creditorii sus-menționați au decis continuarea activității NCHZ (în continuare, „decizia din 26 ianuarie 2011”). Întrucât această decizie a fost aprobată printr-o decizie a sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) la 17 februarie 2011, administratorul a continuat această activitate.
- 8 La 7 iunie 2011, sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) a emis o ordonanță executorie prin care solicita administratorului să procedeze la vânzarea NCHZ în conformitate cu procedura de licitație organizată de instanța menționată (denumită în continuare „procedura de licitație din 2011”). După anunțul de licitație din 12 iulie 2011 (în continuare, „licitația din 2011”), la 29 noiembrie 2011 au fost depuse două oferte.
 - 9 La 13 octombrie 2011, Comisia Europeană a primit o plângere din partea AlzChem AG, privind un ajutor ilegal pe care Republica Slovacă l-ar fi acordat NCHZ. AlzChem este o societate cu sediul social în Germania, care își desfășoară activitatea pe mai multe piețe de produse de chimie fină într-un număr de state membre ale Uniunii Europene, printre care Republica Slovacă. Această plângere a fost completată la 14 iunie 2012.
 - 10 La 17 octombrie 2011, Comisia a transmis autorităților slovace plângerea primită, însoțită de o solicitare de informații. La 22 martie și la 21 iunie 2012, Comisia le-a adresat noi solicitări de informații. Autoritățile slovace au răspuns la toate aceste solicitări.
 - 11 La 7 decembrie 2011, administratorul a informat sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) despre rezultatele procedurii de licitație din 2011 și ale votului creditorilor din cadrul comitetului competent. La 14 decembrie 2011, sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) a solicitat administratorului să evalueze o ofertă suplimentară. La 15 decembrie 2011, administratorul a întocmit o analiză potrivit căreia această ofertă viza doar o parte din activele NCHZ și nu răspundea cel mai bine intereselor creditorilor. La 29 decembrie 2011, sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) a emis o ordonanță executorie prin care solicita administratorului să declare câștigătoare Via Chem Slovakia a.s. După încheierea contractului de cumpărare dintre această societate și NCHZ, la 16 ianuarie 2012, vânzarea a fost aprobată de Protimonopolný úrad SR (autoritatea slovacă de concurență) la 19 iulie 2012 și a fost finalizată la 31 iulie 2012.
 - 12 La 1 august 2012, Via Chem Slovakia a vândut divizia de substanțe chimice a NCHZ, cu excepția bunurilor imobile (clădiri și terenuri), reclamantei, Fortischem a.s., care își desfășoară activitatea în sectorul fabricării de produse chimice. Reclamanta este deținută de Energochemica SE și, astfel cum a indicat Tribunalului în ședință, în răspunsul la o întrebare a acestuia, a fost înființată în luna mai a anului 2012. Bunurile imobile necesare pentru producția de substanțe chimice au fost puse la dispoziția reclamantei în temeiul unui contract de închiriere.
 - 13 La 24 ianuarie 2013, a avut loc o reuniune între Comisie și AlzChem, la solicitarea acesteia din urmă, care a transmis informații suplimentare prin e-mailurile din 8 și 22 martie 2013.
 - 14 Prin scrisoarea din 2 iulie 2013, Comisia a notificat autorităților slovace decizia sa de a iniția procedura oficială de investigare, în temeiul articolului 108 alineatul (2) TFUE (JO 2013, C 297, p. 85), în ceea ce privește, pe de o parte, autorizarea statului, prin intermediul Legii privind societățile strategice, de a continua activitatea NCHZ în perioada decembrie 2009-decembrie 2010 și, pe de altă parte, decizia din 26 ianuarie 2011 de a continua activitatea NCHZ după expirarea Legii privind societățile strategice. În plus, Comisia a exprimat îndoieli cu privire la caracterul necondiționat al licitației din 2011, care a permis vânzarea NCHZ, și a apreciat că indicii serioase permiteau să se considere că nu fusese întreruptă continuitatea economică dintre NCHZ și noua entitate.

- 15 În urma deciziei din 2 iulie 2013, Comisia a primit observații de la autoritățile slovace, precum și de la AlzChem și de la o altă parte interesată. Observațiile acestor terțe părți interesate, însoțite de noi întrebări, au fost transmise autorităților slovace, care și-au prezentat observațiile la 14 ianuarie 2014.
- 16 La 7 octombrie 2013 și la 17 februarie 2014, s-au desfășurat reuniuni între serviciile Comisiei și autoritățile slovace, la cererea acestora din urmă. La 20 martie 2014, Comisia a trimis o solicitare de explicații suplimentară uneia dintre terțele părți interesate, la care aceasta a răspuns la 6 mai 2014. La 2 mai 2014, Comisia a adresat autorităților slovace noi întrebări, la care acestea au răspuns la 14 și la 30 mai 2014.

II. Decizia atacată

- 17 La 15 octombrie 2014, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2015/1826 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ (JO 2015, L 269, p. 71, denumită în continuare „decizia atacată”).
- 18 Comisia a considerat că declararea NCHZ ca fiind o întreprindere strategică (în continuare, „prima măsură”) constituia un avantaj selectiv în favoarea acesteia, era imputabilă statului, implicase utilizarea unor resurse de stat și denaturase concurența pe o piață deschisă schimburilor comerciale dintre statele membre. Comisia a concluzionat astfel că respectiva măsură constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, și că acest ajutor este ilegal și incompatibil cu piața internă [considerentele (110) și (114)-(124) ale deciziei atacate]. După ce a estimat că ajutorul de stat se ridică la suma de 4 783 424,10 euro, ea a considerat că ajutorul trebuie să fie recuperat de la NCHZ și că ordinul de recuperare va trebui să fie extins la reclamantă întrucât aceasta are o legătură de continuitate economică cu NCHZ [considerentele (101) și (174) ale deciziei atacate].
- 19 În schimb, Comisia a apreciat că desfășurarea în continuare a activității NCHZ în temeiul deciziei din 26 ianuarie 2011 nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, având în vedere că cel puțin două dintre condițiile cumulative care condiționează existența unui ajutor de stat, și anume imputabilitatea măsurii în cauză statului și existența unui avantaj economic, nu erau îndeplinite [considerentul (113) al deciziei atacate].
- 20 Dispozitivul deciziei atacate are următorul cuprins:

„Articolul 1

Ajutorul de stat în valoare de 4 783 424,10 [euro] acordat întreprinderii NCHZ, prin declararea acesteia ca fiind o întreprindere strategică în conformitate cu [Legea privind societățile strategice] și protejarea acesteia împotriva aplicării normale a [L]egii privind falimentul, a fost pus în aplicare în mod ilegal de către [Republica Slovacă], cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) din [TFUE] și este incompatibil cu piața internă.

[...]

Articolul 3

1. [Republica Slovacă] recuperează de la întreprinderea NCHZ ajutorul incompatibil menționat la articolul 1.
2. Având în vedere continuitatea economică între [...] NCHZ și [reclamantă], obligația de rambursare a ajutorului ar trebui extinsă, de asemenea, la [reclamantă].

3. Sumele care urmează să fie recuperate sunt purtătoare de dobândă începând de la data la care au fost puse la dispoziția întreprinderii NCHZ și până la momentul recuperării lor efective.

4. Dobânda se calculează pe o bază compusă în conformitate cu capitolul V din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 [...] și cu Regulamentul (CE) nr. 271/2008 [...] de modificare a Regulamentului (CE) nr. 794/2004.

Articolul 4

1. Recuperarea ajutorului menționat la articolul 1 este imediată și efectivă.
2. [Republica Slovacă] are obligația de a se asigura că prezenta decizie este pusă în aplicare în termen de patru luni de la data notificării.

Articolul 5

1. În termen de două luni de la notificarea prezentei decizii, [Republica Slovacă] trebuie să pună la dispoziția Comisiei următoarele informații:

- (a) suma totală (principalul și dobânda de recuperare) care urmează să fie recuperată de la beneficiar;
- (b) o descriere detaliată a măsurilor deja adoptate sau planificate în vederea respectării prezentei decizii;
- (c) documente justificative care demonstrează că beneficiarul a primit ordinul de restituire a ajutorului.

2. [Republica Slovacă] informează în mod regulat Comisia cu privire la situația măsurilor luate la nivel național în vederea punerii în aplicare a prezentei decizii până la finalizarea recuperării ajutorului menționat la articolul 1. La cererea Comisiei, [Republica Slovacă] transmite fără întârziere informațiile cu privire la măsurile deja luate și la cele programate, în vederea respectării prezentei decizii. De asemenea, [Republica Slovacă] trebuie să furnizeze informații detaliate privind cuantumurile ajutorului și ale dobânzilor de recuperare care au fost deja recuperate de la beneficiari.

Articolul 6

Prezenta decizie se adresează [Republicii Slovace].”

III. Procedura

- 21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 martie 2015, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 22 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 14 iulie 2015, AlzChem a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei.
- 23 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 6 august 2015, reclamanta a solicitat ca anumite elemente cuprinse în cererea introductivă și în anexele sale, precum și în replică și într-o anexă la aceasta să facă obiectul unui tratament confidențial cu privire la AlzChem, în cazul în care ar fi admisă intervenția acesteia. Ea a anexat cererii sale o versiune neconfidențială a înscrisurilor menționate.

- 24 Prin Ordonanța președintelui Camerei a noua din 22 septembrie 2015, a fost admisă cererea de intervenție formulată de AlzChem în susținerea concluziilor Comisiei. Versiuni neconfidențiale ale cererii introductive, ale replicii și ale anexelor acestora, pregătite de reclamantă, au fost comunicate intervenientei. Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 8 octombrie 2015, intervenienta a contestat cererea de aplicare a regimului de confidențialitate.
- 25 La 8 octombrie 2015, prezenta cauză a fost atribuită unui nou judecător raportor, care făcea parte din Camera a noua. Prin Decizia președintelui Tribunalului din 3 octombrie 2016, prezenta cauză a fost atribuită unui nou judecător raportor. Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a șasea, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 26 La 6 februarie 2017, Tribunalul (Camera a șasea) a adresat întrebări în scris reclamantei cu privire la cererea sa de aplicare a regimului de confidențialitate. Ea a răspuns la aceste întrebări în termenele stabilite.
- 27 Prin Ordonanța din 13 septembrie 2017, Fortischem/Comisia (T-121/15, nepublicată, EU:T:2017:648), președintele Camerei a șasea a Tribunalului a admis cererea de aplicare a regimului de confidențialitate în privința anumitor informații cuprinse în cererea introductivă, precum și a anumitor date cuprinse în mai multe anexe la cererea introductivă și la replică și a respins în rest cererea de aplicare a regimului de confidențialitate. S-a dispus ca cererea privind cheltuielile de judecată să fie soluționată odată cu fondul. La 26 octombrie 2017, o versiune neconfidențială, pregătită de reclamantă, a documentelor menționate la punctele 1 și 2 din dispozitivul Ordonanței din 13 septembrie 2017, Fortischem/Comisia (T-121/15, nepublicată, EU:T:2017:648), a fost comunicată intervenientei.
- 28 La 5 ianuarie 2018, intervenienta a depus memoriul în intervenție la grefa Tribunalului.
- 29 La 5 și la 7 februarie 2018, Comisia și, respectiv, reclamanta au depus observații privind memoriul în intervenție la grefa Tribunalului.
- 30 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șasea) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a adresat părților întrebări scrise și le-a invitat să depună un document. Ele au răspuns la aceste întrebări în termenele stabilite și au depus documentul solicitat.
- 31 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 10 aprilie 2019.

IV. Concluziile părților

- 32 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea articolelor 1 și 3-5 din decizia atacată;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 33 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

34 Intervenienta solicită în esență respingerea acțiunii.

V. În drept

35 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE. Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea obligației de a efectua o examinare diligentă și imparțială, precum și pe încălcarea obligației de cooperare care îi revine Comisiei. Al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 296 al doilea paragraf TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unui ajutor de stat acordat NCHZ. Al patrulea motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO 1999, L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) prin faptul că obligația de recuperare a pretinsului ajutor de stat a fost extinsă la reclamantă. Al cincilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, se întemeiază pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 întrucât nu a limitat extinderea obligației de recuperare a pretinsului ajutor de stat în privința reclamantei la 60 % din valoarea ajutorului menționat. Al șaselea motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 296 TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unei continuități economice.

36 Tribunalul consideră că este oportun să examineze succesiv al treilea motiv, primul motiv, cu primele sale două aspecte, al doilea motiv, al treilea aspect al primului motiv, al șaselea motiv, al patrulea motiv și, în sfârșit, al cincilea motiv.

A. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 296 al doilea paragraf TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unui ajutor de stat acordat NCHZ

37 Potrivit reclamantei, conform jurisprudenței, Comisia trebuie să prezinte în mod satisfăcător motivele pentru care elementele de fapt și de drept pe care le-a întrunit demonstrează existența unui ajutor de stat. Prin urmare, Comisia ar trebui să explice și motivele pentru care argumentele de fapt și de drept prezentate de statul în cauză nu au fost suficiente pentru a infirma existența unui astfel de ajutor. Reclamanta pretinde că decizia atacată este viciată de nemotivare din mai multe puncte de vedere. În primul rând, decizia menționată ar prezenta un astfel de viciu în ceea ce privește concluziile Comisiei potrivit cărora Legea privind societățile strategice a acordat NCHZ un avantaj economic pe care această societate nu l-ar fi primit în cadrul normal al unei proceduri de faliment. În opinia reclamantei, deși autoritățile slovace au furnizat argumente de fapt detaliate potrivit cărora creditorii ar fi decis continuarea activității NCHZ, Comisia nu a analizat conținutul acestor indicii, limitându-se, în schimb, să exprime îndoieli generale și arbitrare. În al doilea rând, decizia atacată ar fi viciată de nemotivare în privința faptului că Legea privind societățile strategice nu a respectat criteriul operatorului într-o economie de piață.

38 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.

39 Astfel cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței Uniunii să își exercite controlul [a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, AlzChem/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 70 (nepublicat) și jurisprudența citată].

- 40 Obligația de motivare trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii sau alte persoane vizate în mod direct și individual de acest act, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE [Hotărârea din 13 decembrie 2018, AlzChem/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 71 (nepublicat)].
- 41 Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că aspectul dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciat nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, Comisia nu este obligată să își precizeze poziția cu privire la toate argumentele invocate în fața sa de persoanele interesate. Este suficient ca aceasta să specifice faptele și considerentele juridice care au o importanță esențială în contextul deciziei [a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, AlzChem/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 72 (nepublicat) și jurisprudența citată].
- 42 În sfârșit, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 296 al doilea paragraf TFUE este un motiv distinct de cel întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, în timp ce primul motiv, care privește nemotivarea sau o insuficiență a motivării, se raportează la încălcarea normelor fundamentale de procedură, în sensul articolului 263 TFUE, și constituie un motiv de ordine publică ce trebuie invocat din oficiu de instanța Uniunii, al doilea motiv, care privește legalitatea pe fond a unei decizii, se raportează la încălcarea unei norme de drept privind aplicarea Tratatului FUE, în sensul aceluiași articol 263 TFUE, și poate fi examinat de instanța Uniunii numai dacă este invocat de reclamant. Prin urmare, obligația de motivare reprezintă o chestiune distinctă de cea a temeiniciei motivării deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 67).
- 43 În lumina considerațiilor menționate la punctele 39-42 de mai sus trebuie să se examineze dacă decizia atacată este viciată de nemotivare sau de o insuficiență a motivării, în sensul articolului 296 TFUE.
- 44 În decizia atacată, Comisia a constatat că datoriile NCHZ către diverse entități publice au fost contractate ca urmare a caracterului deficitar al activităților desfășurate. Ea a considerat că, în mod contrar practicii conforme regimului de drept comun al falimentului, nicio analiză nu a fost efectuată de administratorul judiciar în funcție și nicio reuniune a creditorilor nu s-a finalizat cu o decizie privind viitorul NCHZ. Ea a arătat că administratorul judiciar în funcție a recunoscut că era obligat prin Legea privind societățile strategice să continue activitatea NCHZ, fără nicio posibilitate de a analiza alte soluții [considerentele (79) și (80) ale deciziei atacate].
- 45 În această privință, Comisia a considerat că decizia de a aplica Legea privind societățile strategice în privința NCHZ nu se baza pe considerente de care creditorii săi ar fi ținut seama, ci pe alte considerente, de politică publică, textul deciziei guvernului slovac referindu-se doar la pierderea locurilor de muncă și a competitivității industriei chimice slovace și, prin urmare, la întreaga economie slovacă. Potrivit Comisiei, decizia statului de a aplica legea menționată în cazul NCHZ nu era deci în mod evident justificată pe baza criteriului creditorului în economia de piață [considerentul (82) al deciziei atacate].
- 46 În răspunsul la argumentele, prezentate de autoritățile slovace, potrivit cărora probabil că creditorii ar fi decis continuarea activității NCHZ chiar și în cazul în care nu s-ar fi aplicat Legea privind societățile strategice, Comisia a precizat, printre altele, că nu exista o examinare fiabilă a altor soluții posibile în analiza primului administrator din 26 octombrie 2009 (denumită în continuare „analiza din 26 octombrie 2009”), invocată de autoritățile slovace, că nu a fost realizată o examinare mai aprofundată și că decizia de la începutul celei de a doua perioade a falimentului de a continua activitatea NCHZ a fost luată într-o perioadă în care situația economică a creditorilor era diferită [considerentele (82)-(84) ale deciziei atacate]. Potrivit Comisiei, analiza administratorului din luna martie a anului 2014 (denumită în continuare „analiza din martie 2014”), realizată pe baza

metodologiei utilizate pentru analiza situației din a doua perioadă menționată, era foarte sintetică, ipotetică și elaborată după eveniment [considerentul (87) al deciziei atacate]. Ea a concluzionat că autoritățile slovace nu au demonstrat că, dacă Legea privind societățile strategice nu ar fi fost aplicată în cazul NCHZ, continuarea activității acestei societăți ar fi fost aprobată, la începutul procedurii de faliment sau în cursul anului 2010, pe baza unei analize și a unei discuții aprofundate adecvate între toate părțile interesate [considerentul (88) al deciziei atacate].

- 47 Pe de altă parte, Comisia a subliniat eliminarea, ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice, a incertitudinii inerente procesului decizional în cadrul regimului de drept comun al falimentului, întrucât continuarea tuturor activităților NCHZ a fost garantată cel puțin până la expirarea legii menționate, la sfârșitul anului 2010. Potrivit Comisiei, acest lucru a reprezentat un „semnal puternic” într-un sector, și anume cel al industriei chimice, în care securitatea aprovizionării era deosebit de importantă pentru clienți. Ea a arătat că NCHZ a pierdut anumiți clienți în anii 2009 și 2010, astfel cum ar fi indicat analiza economică a administratorului judiciar elaborată după expirarea Legii privind societățile strategice. Prin urmare, Comisia a considerat că, dacă această lege nu ar fi fost aplicată în cazul NCHZ, ar fi existat un risc mult mai ridicat al pierderii tot mai multor vânzări din cauza incertitudinilor create ca urmare a procedurii de faliment, precum și un risc crescut ca, în opinia creditorilor, continuarea activității NCHZ să fie nejustificată din punct de vedere economic și ca aceștia să recurgă la posibilitatea de a pune capăt activității NCHZ [considerentele (85), (86), (88) și (89) ale deciziei atacate].
- 48 Comisia a concluzionat că aplicarea Legii privind societățile strategice a furnizat NCHZ un avantaj economic întrucât a protejat această societate împotriva desfășurării în condiții normale a procedurii de faliment în temeiul Legii privind falimentul, iar administratorul judiciar, creditorii și instanța competentă în materie de faliment au fost privați de posibilitatea de a întrerupe activitățile NCHZ sau de a face reduceri de personal semnificative, la începutul procedurii de faliment sau în cursul anului 2010, având în vedere evoluția situației economice a acestei societăți. Potrivit Comisiei, prima măsură a oferit de asemenea NCHZ, precum și terților, în special clienților și furnizorilor, certitudinea continuării activității acestei societăți, care nu ar fi fost niciodată garantată în condițiile obișnuite ale unui faliment, făcând astfel ca societatea menționată să beneficieze de un tratament privilegiat în comparație cu concurenții săi aflați într-o situație similară [considerentele (78), (85), (89) și (90) ale deciziei atacate].
- 49 Din aceste considerații ale Comisiei din decizia atacată rezultă, contrar afirmațiilor reclamantei, că aceasta a indicat motivele pentru care estimase că aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ îi conferise societății respective un avantaj economic pe care nu l-ar fi primit în cadrul regimului de drept comun al falimentului. Comisia a prezentat astfel în analiza sa consecințele aplicării acestei legi, respectiv o continuare automată a activității NCHZ și o împiedicare a concedierilor colective, independent de evoluția situației economice a acestei societăți și independent de faptul că aceasta nu era în măsură să își ramburseze datoriile, în special față de diferite entități publice. Comisia a menționat de asemenea aprecierea sa potrivit căreia această continuare automată a activității NCHZ a conferit clienților și furnizorilor săi o garanție care nu ar fi existat în cadrul normal al unei proceduri de faliment.
- 50 În plus, contrar susținerilor reclamantei, Comisia a arătat motivele pentru care considera că aplicarea Legii privind societățile strategice nu îndeplinește criteriul operatorului într-o economie de piață și nu și-a „limitat raționamentul la observația potrivit căreia aplicarea legii [menționate] se baza pe considerații de politică publică pe care un creditor privat nu le-ar fi luat în considerare”. Astfel, după ce a formulat această apreciere, Comisia, contrar susținerilor reclamantei, a răspuns și argumentelor autorităților slovace referitoare la luările de poziție ale primului administrator și administratorului. În această privință, ea a expus motivele pentru care, pe de o parte, a respins atât analiza din 26 octombrie 2009, cât și pe cea din martie 2014 și, pe de altă parte, pentru care a considerat că nu dispunea de dovezi potrivit cărora comitetul competent s-ar fi pronunțat în favoarea continuării activității NCHZ în prima perioadă a falimentului. Ea a arătat astfel că aprecia că analiza din martie

2014, bazată pe metodologia utilizată pentru analiza perioadei menționate, era foarte sintetică, ipotetică și *ex post*, făcând trimitere în această privință la diferite puncte din trei hotărâri ale instanței Uniunii în care s-a considerat că pentru aplicarea criteriului investitorului privat sunt relevante numai elementele disponibile și evoluțiile previzibile la data la care a fost adoptată decizia de stat în cauză. Comisia a menționat totodată că aprecia că autoritățile slovace nu au făcut dovada că, la începutul procedurii de faliment sau în cursul anului 2010, continuarea activității NCHZ ar fi fost aprobată pe baza unei analize și a unei discuții aprofundate adecvate între toate părțile interesate. În sfârșit, Comisia a menționat diferența situației economice a creditorilor cu ocazia luării deciziei la începutul celei de a doua perioade.

- 51 Pe de altă parte, argumentația reclamantei referitoare la lipsa unei explicații a Comisiei cu privire la motivele pentru care comitetul competent s-ar fi pronunțat împotriva menținerii activității NCHZ nu vizează caracterul suficient al motivării deciziei atacate, ci arată un dezacord al reclamantei cu privire la temeinicia raționamentului urmat de Comisie în cadrul analizei sale, precum și în cadrul concluziilor sale, în sensul că reclamanta contestă faptul că nu a fost adusă dovada că aceasta ar fi fost decizia comitetului competent. Or, chestiunea respectării obligației de motivare trebuie distinsă de cea a temeiniciei motivării deciziei atacate, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 42 de mai sus.
- 52 Prin urmare, nu se poate concluziona că decizia atacată este viciată de nemotivare în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unui ajutor de stat acordat NCHZ și, în consecință, al treilea motiv trebuie să fie respins.

B. Cu privire la primul și la al doilea aspect ale primului motiv, întemeiate pe lipsa unui transfer de resurse de stat și, respectiv, pe lipsa unui avantaj economic acordat NCHZ

- 53 Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE, se împarte în trei aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamanta contestă că faptul de a califica NCHZ drept „societate strategică” a condus la un transfer de resurse de stat. Prin intermediul celui de al doilea aspect, ea susține că această măsură nu a conferit NCHZ niciun avantaj economic. Prin intermediul celui de al treilea aspect, reclamanta pretinde că, deși Comisia ar fi putut concluziona în mod întemeiat cu privire la acordarea unui ajutor de stat în favoarea NCHZ ca urmare a primei măsuri, ea a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a calculat valoarea ajutorului menționat.
- 54 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi primele două aspecte ale primului motiv, care privesc calificarea măsurii în cauză drept ajutor de stat, în timp ce al treilea aspect al acestuia, referitor la calculul valorii respectivului ajutor, va fi examinat după analiza celui de al doilea motiv.
- 55 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, reclamanta susține că aprecierea Comisiei din considerentele (75)-(77) ale deciziei atacate nu demonstrează transferul de resurse de stat ca urmare a calificării NCHZ drept „societate strategică”. În primul rând, reclamanta susține că această calificare a NCHZ drept societate strategică nu a condus la un astfel de transfer întrucât statul slovac nu a trebuit să suporte niciun cost suplimentar în raport cu costul care ar fi trebuit suportat dacă ar fi fost urmată procedura de faliment de drept comun. Potrivit reclamantei, rezultă din jurisprudență că un transfer de resurse de stat necesită mai mult decât un risc abstract de consolidare a datoriei publice generate de continuarea activității unei societăți în cursul procedurii de faliment, în măsura în care creșterea datoriei publice este o consecință inerentă a aplicării în cauză a Legii privind falimentul. Reclamanta face trimitere în acest sens la Hotărârea din 1 decembrie 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, punctele 36, 41 și 43). În al doilea rând, în observațiile sale cu privire la memoriul în intervenție, ea susține că este imposibil să se considere consecințele naturale ale continuării activității în cursul procedurii de faliment drept o „renunțare de fapt la creanțele publice”. În opinia ei, dacă s-ar admite un astfel de argument, orice continuare a activității însoțită de o creștere a datoriei față de creditorii publici în cursul unei proceduri de faliment ar putea fi asimilată unui transfer de resurse de stat. În al

treilea rând, în replică, ea arată că admite faptul că criteriul rezultat din Hotărârea din 1 decembrie 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579), pentru a stabili dacă au fost transferate resurse de stat este destul de apropiat de criteriul care permite să se stabilească dacă a fost acordat un avantaj economic.

- 56 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanta invocă eroarea vădită de apreciere săvârșită de Comisie în ceea ce privește existența unui avantaj economic acordat NCHZ ca urmare a calificării acestei societăți drept „societate strategică”. În primul rând, NCHZ nu ar fi obținut niciun avantaj pe care nu l-ar fi obținut în temeiul regimului de drept comun al falimentului, în măsura în care, în orice caz, creditorii săi ar fi ales continuarea activității sale și în care interzicerea temporară a conducerii colective nu ar fi favorizat decât statul slovac, iar nu NCHZ. În al doilea rând, aplicarea Legii privind societățile strategice ar fi îndeplinit criteriul operatorului într-o economie de piață întrucât aceasta ar fi fost avantajoasă din punct de vedere economic pentru creditorii publici.
- 57 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.

1. Evocarea jurisprudenței

- 58 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că o calificare ca ajutor impune îndeplinirea tuturor condițiilor menționate la articolul 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, în primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. În al doilea rând, această intervenție trebuie să fie susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. În al treilea rând, ea trebuie să acorde un avantaj selectiv beneficiarului său. În al patrulea rând, ea trebuie să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența [a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, *AlzChem/Comisia*, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 59 (nepublicat) și jurisprudența citată].
- 59 Potrivit unei jurisprudențe constante, numai avantajele acordate direct sau indirect prin intermediul resurselor de stat sau care reprezintă o sarcină suplimentară pentru stat trebuie considerate ajutoare în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, din însuși modul de redactare a acestei dispoziții și din normele de procedură instituite la articolul 108 TFUE rezultă că avantajele acordate prin intermediul altor mijloace în afara resurselor de stat nu intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 1993, *Slovan Neptun*, C-72/91 și C-73/91, EU:C:1993:97, punctul 19, Hotărârea din 1 decembrie 1998, *Ecotrade*, C-200/97, EU:C:1998:579, punctul 35, și Hotărârea din 13 martie 2001, *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2001:160, punctul 58).
- 60 Or, trebuie arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, nu este necesar să se stabilească în toate cazurile că a avut loc un transfer de resurse de stat pentru ca avantajul acordat uneia sau mai multor întreprinderi să poată fi considerat un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 28 martie 2019, *Germania/Comisia*, C-405/16 P, EU:C:2019:268, punctul 55; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 15 martie 1994, *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, punctul 14, și Hotărârea din 19 mai 1999, *Italia/Comisia*, C-6/97, EU:C:1999:251, punctul 16).
- 61 Astfel, noțiunea de „ajutor” cuprinde nu doar prestații pozitive, precum subvențiile, ci și intervenții care, sub diverse forme, reduc sarcinile care grevează în mod normal bugetul unei întreprinderi și care, din acest motiv, fără să fie subvenții în sensul strict al termenului, au aceeași natură și efecte identice (a se vedea Hotărârea din 21 martie 2013, *Comisia/Buczek Automotive*, C-405/11 P, nepublicată, EU:C:2013:186, punctul 30 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2013, *Bouygues și Bouygues Télécom/Comisia și alții și Comisia/Franța și alții*, C-399/10 P și C-401/10 P, EU:C:2013:175, punctul 101 și jurisprudența citată).

- 62 Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței, noțiunea de ajutor de stat, astfel cum a fost definită în tratat, are caracter juridic și trebuie interpretată pe baza unor elemente obiective. Din acest motiv, instanța Uniunii trebuie să exercite, în principiu și ținând seama atât de elementele concrete ale litigiului cu care este sesizată, cât și de caracterul tehnic sau complex al aprecierilor efectuate de Comisie, un control deplin în ceea ce privește chestiunea dacă o măsură intră în domeniul de aplicare al articolului 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 22 decembrie 2008, *British Aggregates/Comisia*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punctul 111).
- 63 În această privință trebuie amintit că, în cadrul controlului pe care instanța Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de Comisie în domeniul ajutoarelor de stat, nu ține de competența instanței Uniunii să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere economică (Hotărârea din 24 ianuarie 2013, *Frucona Košice/Comisia*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, punctul 75, și Hotărârea din 21 martie 2013, *Comisia/Buczek Automotive*, C-405/11 P, nepublicată, EU:C:2013:186, punctul 49).
- 64 Cu toate acestea, instanța Uniunii trebuie nu numai să verifice exactitatea prezentării elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența lor, ci și să controleze dacă aceste elemente reprezintă toate datele pertinente ce trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă acestea sunt de natură să susțină concluziile deduse (Hotărârea din 24 ianuarie 2013, *Frucona Košice/Comisia*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, punctul 76, și Hotărârea din 21 martie 2013, *Comisia/Buczek Automotive*, C-405/11 P, nepublicată, EU:C:2013:186, punctul 50).

2. Decizia atacată

- 65 Considerațiile Comisiei din decizia atacată referitoare la existența unui avantaj economic acordat NCHZ ca urmare a calificării acestei societăți drept „societate strategică” sunt expuse la punctele 44-48 de mai sus.
- 66 În ceea ce privește utilizarea de resurse de stat ca urmare a primei măsuri, Comisia a apreciat că, „[în urma] declarării NCHZ ca fiind o întreprindere strategică, activitatea [NCHZ] a fost menținută, chiar dacă a existat un risc evident (care s-a materializat, într-adevăr) ca veniturile să nu fie suficiente pentru a acoperi costurile de exploatare ale întreprinderii în cursul procedurii de faliment, inclusiv contribuțiile la asigurările sociale și alte datorii față de stat” [considerentul (74) al deciziei atacate]. Ea a adăugat că „continuarea activității și acumularea de datorii suplimentare ca urmare a aplicării [Legii privind societățile strategice] au făcut și mai dificilă recuperarea creanțelor existente de către creditorii publici existenți ai întreprinderii NCHZ” [considerentul (76) al deciziei atacate]. Comisia a concluzionat că declararea NCHZ ca fiind o societate strategică a condus la un transfer de resurse de stat sub forma unei renunțări la venituri în ceea ce privește creanțele publice neachitate de către NCHZ în prima perioadă a falimentului [considerentul (77) al deciziei atacate].

3. Cu privire la calificarea de către Comisie a primei măsuri drept ajutor de stat

- 67 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate, în ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca o intervenție să poată fi calificată drept ajutor de stat, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 58 de mai sus, că reclamanta nu contestă nici caracterul selectiv al primei măsuri, nici că aceasta este susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.
- 68 În plus, este necesar să se arate că, deși prin argumentația sa în susținerea prezentului aspect al primului motiv reclamanta nu repune în discuție faptul că prima măsură este imputabilă statului, ea afirmă că dorește să conteste faptul că măsura menționată a implicat resurse de stat, în sensul unei sarcini suplimentare pentru stat sau pentru entități publice, și urmărește să demonstreze că NCHZ nu s-ar fi aflat într-o situație diferită dacă situația sa ar fi fost reglementată de dispozițiile Legii privind falimentul. Cu toate acestea, trebuie să se constate că prin această argumentație reclamanta repune în

discuție însăși existența unui avantaj economic. În cererea introductivă, în ceea ce privește analiza condiției referitoare la existența unui avantaj, aceasta face trimitere de altfel la „elementele prezentate anterior”, și anume la cele pe care le-a prezentat cu privire la noțiunea de transfer de resurse de stat, și arată că din acestea rezultă în mod clar că NCHZ nu a primit niciun avantaj pe care această societate nu l-ar fi primit în temeiul regimului de drept comun al falimentului. Prin urmare, această argumentație a reclamantei trebuie legată de examinarea celui de al doilea aspect al primului motiv și este necesar ca primele două aspecte ale acestui motiv să fie analizate împreună.

- 69 Pentru a aprecia existența unui avantaj economic acordat NCHZ ca urmare a primei măsuri și legalitatea deciziei atacate cu privire la acest aspect, trebuie să se constate că, deși reclamanta și Comisia, susținută de intervenientă, sunt de acord cu privire la relevanța în speță a Hotărârii din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), ele ajung la concluzii diferite cu privire la aceasta.
- 70 Reclamanta consideră că, pentru a aprecia dacă aplicarea Legii privind societățile strategice a acordat NCHZ un avantaj economic, este necesar să se efectueze o examinare în două etape. În primul rând, ar trebui să se stabilească dacă legea menționată a permis NCHZ să beneficieze de un avantaj economic de care această întreprindere nu ar fi beneficiat în cazul aplicării Legii privind falimentul și să se examineze „scenariul alternativ”, ceea ce ar necesita o analiză ipotetică *a posteriori*. În cazul unui răspuns negativ la această primă întrebare, existența unui avantaj economic ar putea fi exclusă, întrucât, de fapt, NCHZ nu ar fi fost mai favorizată decât ar fi fost în temeiul regimului de drept comun al falimentului. În al doilea rând, în cazul unui răspuns afirmativ la această primă întrebare, existența unui avantaj economic ar putea fi înlăturată dacă, prin aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ, statul slovac a acționat ca un operator într-o economie de piață și, prin urmare, dacă aplicarea legii menționate a fost conformă cu interesele economice ale statului respectiv.
- 71 În schimb, Comisia consideră că poziția apărută de reclamantă lipsește de conținutul său jurisprudența referitoare la criteriul operatorului într-o economie de piață.
- 72 Este necesar să se arate că, în conformitate cu Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, punctul 45), și cu Hotărârea din 17 iunie 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, punctul 43), trebuie să se considere că aplicarea în privința unei întreprinderi a unui regim derogatoriu de la normele de drept comun în materia falimentului conduce la acordarea unui ajutor de stat în două situații. În prima situație, s-a stabilit în esență că această întreprindere a fost autorizată să își continue activitatea economică în împrejurări în care o astfel de eventualitate ar fi fost exclusă în cadrul aplicării normelor de drept comun în materia falimentului. În a doua situație, s-a stabilit în esență că această întreprindere a beneficiat de unul sau de mai multe avantaje, precum o garanție de stat, o cotă redusă a impozitului, o scutire de obligația de plată a amenzilor și a altor sancțiuni pecuniare sau o renunțare efectivă, totală sau parțială, la creanțele publice, pe care nu le-ar fi putut pretinde o altă întreprindere insolvabilă în cadrul aplicării normelor de drept comun în materia falimentului.
- 73 În lumina acestor considerații trebuie examinată aprecierea primei măsuri de către Comisie în decizia atacată pentru a examina dacă aceasta a concluzionat fără a săvârși o eroare că prin măsura respectivă NCHZ i s-a acordat un ajutor de stat.
- 74 În această privință, trebuie analizate, în primul rând, condițiile în care a fost autorizată continuarea activității NCHZ ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice și consecințele aferente acestei aplicări. Trebuie analizată, în al doilea rând, afirmația reclamantei potrivit căreia decizia statului slovac de a aplica Legea privind societățile strategice în cazul NCHZ îndeplinea criteriul operatorului într-o economie de piață. Trebuie analizate, în al treilea rând, susținerile reclamantei referitoare la identitatea de situație în cazul în care NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului.

a) Cu privire la condițiile aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ ca urmare a declarării sale drept „societate strategică” și la consecințele aferente acestei aplicări

- 75 Este stabilit că în speță, ca urmare a declarării NCHZ drept „societate strategică”, primul administrator a fost obligat să continue activitatea NCHZ, fapt care i-a fost impus prin aplicarea Legii privind societățile strategice [considerentul (80) al deciziei atacate]. Prin urmare, în prima perioadă a falimentului, în care NCHZ a fost supusă legii menționate, această societate trebuia să își continue activitatea indiferent de situația sa economică și independent de orice considerație referitoare la interesul creditorilor săi și, astfel, chiar dacă datoriile sale creșteau și erau mai mari decât veniturile sale [considerentele (78), (80) și (81) ale deciziei atacate].
- 76 În aceste împrejurări, în condițiile în care activitatea NCHZ înregistra pierderi la sfârșitul anului 2009, aspect indicat în analiza din 26 octombrie 2009, creditorii publici prefaliment care dispuneau de creanțe postfaliment au fost puși în situația de a trebui să suporte pentru o perioadă care nu a putut fi redusă o foarte probabilă creștere a datoriilor neplătite față de ei.
- 77 În această privință, faptul că, în cadrul aplicării Legii privind societățile strategice, continuarea automată a activității NCHZ era asociată cu o împiedicare a conducerilor colective atrăgând și mai mult riscul unei majorări a datoriilor NCHZ, în special față de creditorii publici, printre care Sociálna poisťovňa, a.s. (societate de asigurări sociale, Slovacia) și Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (societate de asigurări de sănătate, Slovacia). Astfel, din cauza acestei împiedicări, costurile de funcționare a NCHZ nu puteau fi limitate prin intermediul unei reduceri a personalului. Or, NCHZ trebuia să își poată plăti furnizorii în cadrul continuării automate a activității sale și, având în vedere situația sa financiară, NCHZ nu putea, în paralel, să își asume pe deplin costurile sociale față de cei doi creditori publici amintiți mai sus. Trebuie arătat că, în schimb, împiedicarea menționată îi permitea să își păstreze personalul pentru a-și continua activitatea.
- 78 Pe de altă parte, prima măsură a conferit clienților certitudinea menținerii activității NCHZ pe întreaga primă perioadă a falimentului, astfel cum a indicat Comisia în decizia atacată [considerentele (85) și (86) ale deciziei atacate].
- 79 Prin urmare, Comisia a arătat fără a săvârși o eroare consecințele care decurg din aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ.

b) Cu privire la afirmația reclamantei potrivit căreia decizia statului slovac de a declara NCHZ drept „societate strategică” respecta criteriul operatorului într-o economie de piață

- 80 Potrivit reclamantei, aplicarea Legii privind societățile strategice respecta criteriul operatorului într-o economie de piață întrucât aceasta ar fi fost avantajoasă din punct de vedere economic pentru creditorii publici. În primul rând, criteriul operatorului într-o economie de piață nu s-ar aplica numai măsurilor care pot fi teoretic luate de operatori privați, ci și celor care, fiind sub suveranitatea statului, nu pot fi adoptate decât de acesta din urmă, precum actele legislative. În plus, considerațiile de politică publică nu ar exclude respectarea criteriului operatorului într-o economie de piață, întrucât articolul 107 alineatul (1) TFUE nu ar distinge diferitele obiective ale măsurilor, sau diferitele cauze ale acestora, pe care să le definească numai în funcție de efectele lor.
- 81 În al doilea rând, criteriul creditorului privat ar fi aplicabil nu numai în privința creanțelor de drept privat ale statului, ci și în privința creanțelor sale de drept public, precum cele aferente plății contribuțiilor la asigurările sociale. În speță, criteriul menționat ar fi respectat întrucât continuarea activității NCHZ ar trebui să fie considerată drept scenariul de departe cel mai favorabil pe plan economic pentru creditorii publici. Pentru a face această comparație, ar trebui luate în considerare toate datele pertinente cunoscute la data adoptării primei măsuri.

- 82 *Primo*, potrivit reclamantei, toți creditorii publici prefaliment, chirografari și privilegiați, aveau un interes vădit în continuarea activității NCHZ întrucât ea era unicul mijloc de a obține o plată, cel puțin parțială, a creanțelor lor prefaliment și întrucât nu erau supuși niciunui risc de a suporta o sarcină financiară mai mare. Ar reieși în mod clar din decizia statului slovac de a declara NCHZ drept „societate strategică” că acesta știa că situația creditorilor respectivi ar fi mai gravă în ipoteza unei lichidări a societății.
- 83 *Secundo*, în cursul procedurii oficiale de investigare, autoritățile slovace ar fi prezentat informații detaliate care dovedesc că, la data adoptării primei măsuri, continuarea activității NCHZ reprezenta de asemenea cea mai bună opțiune economică dacă era luată în considerare posibila creștere a pasivului neplătit în timpul menținerii activității. De exemplu, s-ar fi demonstrat că situația societății de asigurări sociale, care era cel mai important creditor public postfaliment, ar fi fost în mod evident mai gravă în cazul unei lichidări imediate a NCHZ. Or, în decizia atacată, Comisia nici măcar nu ar fi menționat aceste argumente. În replică, reclamanta adaugă că ar fi inutil de restrictiv să se distingă între costurile care ar fi trebuit să fie suportate de societatea de asigurări sociale în ipoteza, pe de o parte, a menținerii activității NCHZ și, pe de altă parte, a lichidării imediate a NCHZ.
- 84 *Tertio*, reclamanta susține că Comisia nu contestă nici în decizia atacată, nici în fața Tribunalului exactitatea cifrelor prezentate.
- 85 Potrivit jurisprudenței, criteriul creditorului privat presupune compararea comportamentului unui creditor public cu cel al unui creditor privat care se află într-o situație cât mai apropiată posibil. Pot fi impuse elemente care să demonstreze că decizia statului se întemeiază pe evaluări economice comparabile celor pe care le-ar fi făcut un creditor privat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2017, Fondul Proprietatea, C-150/16, EU:C:2017:388, punctele 25 și 26 și jurisprudența citată).
- 86 Cu toate acestea, criteriul creditorului privat nu poate fi considerat aplicabil în speță. Astfel, nu există niciun element care ar fi fost prezentat de statul slovac în cursul procedurii administrative și care ar demonstra că acesta a adoptat decizia de a declara NCHZ drept „societate strategică” în cadrul unei acțiuni de natură economică și în calitate de creditor, iar nu în calitate de putere publică (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 5 iunie 2012, Comisia/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, punctele 81 și 82).
- 87 În orice caz, potrivit jurisprudenței, în ipoteza în care Comisia ar fi trebuit să aibă o îndoială cu privire la aplicabilitatea criteriului menționat, ar reveni acesteia din urmă sarcina de a efectua o apreciere globală, ținând seama, pe lângă elementele furnizate de acest stat membru, de orice alt element pertinent în speță care să îi permită să determine dacă măsura în discuție decurge din calitatea de operator economic sau din cea de putere publică a statului membru respectiv. În special, pot fi relevante în această privință natura și obiectul măsurii respective, contextul în care ea se înscrie, precum și obiectivul urmărit și normele care se aplică măsurii respective. În schimb, evaluările economice efectuate după adoptarea măsurii, constatarea retrospectivă a rentabilității efective a măsurii adoptate de statul membru în cauză sau justificările ulterioare cu privire la alegerea procedurii reținut efectiv nu pot fi suficiente pentru a dovedi că acest stat membru a adoptat, prealabil sau simultan cu această adoptare, o astfel de decizie în calitate de operator economic (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 5 iunie 2012, Comisia/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, punctele 85 și 86).
- 88 Or, reiese din Legea privind societățile strategice și din decizia guvernului slovac de a declara NCHZ drept societate strategică că statul slovac avea ca unic obiectiv să evite efectele negative ale încetării activității NCHZ asupra funcționării și asupra competitivității întregii industrii chimice în Slovacia, precum și impactul negativ asupra ocupării forței de muncă în regiunea în cauză, astfel încât economia slovacă să nu fie pusă în pericol. În schimb, contrar susținerilor reclamantei, nu reiese din decizia statului slovac de a declara NCHZ drept „societate strategică” că acesta știa că situația creditorilor publici prefaliment ar fi mai gravă în ipoteza lichidării acestei societăți.

- 89 Astfel cum susține Comisia, împiedicarea concedierilor colective se înscria în logica principalului obiectiv al Legii privind societățile strategice, acela de a menține activitățile unor asemenea societăți, care ar fi fost, fără îndoială, cel puțin îngreunat sau chiar imposibil dacă, în privința NCHZ, măsurile luate de administratorul în funcție ar fi putut conduce la o reducere importantă a personalului.
- 90 Pe de altă parte, în primul rând, argumentația reclamantei ar presupune să se aprecieze că statul poate fi considerat drept creditor public unic. Totuși, o astfel de abordare a fost respinsă în Hotărârea din 13 decembrie 2018, AlzChem/Comisia [T-284/15, EU:T:2018:950, punctele 184-196 (nepublicate)].
- 91 În plus, astfel cum a arătat Comisia în esență în decizia atacată [considerentele (81), (83), (87) și (88) ale deciziei atacate], nu există niciun studiu suficient și contemporan al aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ care să fi analizat continuarea activității acestei societăți având în vedere interesele creditorilor publici, din moment ce, pentru aplicabilitatea și pentru aplicarea criteriului creditorului privat sunt relevante numai elementele disponibile și evoluțiile previzibile la data la care a fost adoptată decizia în cauză (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 5 iunie 2012, Comisia/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, punctul 105). Reclamanta subliniază de altfel că „nu este în măsură să verifice dacă astfel de evaluări aprofundate [referitoare la faptul că situația creditorilor publici prefaliment ar fi fost mai gravă în ipoteza unei lichidări a NCHZ] au fost efectuate înainte de adoptarea deciziei [de a declara NCHZ drept «societate strategică»]”. Ea precizează de asemenea că, din cauza acestei calificări, administratorul în funcție nu ar fi putut efectua la acea dată o analiză exhaustivă în sensul că, așa cum a precizat în ședință, în răspunsul la o întrebare a Tribunalului, nu era necesară efectuarea acestei analize ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice.
- 92 În al doilea rând, chiar luând în considerare numai situația societății de asigurări sociale, cum au invocat și autoritățile slovace în al doilea răspuns al acestora adresat Comisiei, din 29 noiembrie 2013, argumentația reclamantei nu poate fi admisă. Deși susține că, în caz de lichidare imediată, societatea menționată, care era cel mai important creditor public postfaliment, ar fi avut o creanță de peste 3 milioane de euro, reclamanta nu arată quantumul creanței societății respective în cazul continuării activității NCHZ, care ar fi trebuit să fie estimat la data la care această societate a fost declarată drept „societate strategică”, astfel cum impune jurisprudența citată la punctul 91 de mai sus.
- 93 În plus, argumentul reclamantei, invocat în replică, potrivit căruia statul slovac ar fi luat în considerare faptul că ar fi trebuit să plătească, prin intermediul societății de asigurări sociale, alocații de șomaj în cazul lichidării NCHZ trebuie înlăturat. În această privință, reclamanta susține că ar fi trebuit să fie plătite alocații de șomaj pentru foștii salariați ai NCHZ, precum și pentru cei ai altor societăți afectate în mod direct de lichidare și că valoarea totală a acestor plăți ar fi fost cu mult superioară valorii pretinsului ajutor. Or, dacă asemenea alocații ar fi trebuit să fie plătite, acestea nu ar fi fost plătite NCHZ, ci unor salariați, dintre care unii lucrează în cadrul altor societăți decât NCHZ. Prin urmare, faptul că statul slovac poate deveni debitor față de foști salariați, ai NCHZ sau ai altor societăți, nu poate fi luat în considerare atunci când este vorba despre examinarea comportamentului său în calitate de creditor al NCHZ. După cum susține Comisia, reclamanta admite că statul slovac a putut fi, așadar, avantajat în calitate de autoritate publică responsabilă de prestațiile de șomaj față de foști salariați, dar nu statul slovac în calitate de creditor al NCHZ, ceea ce face nerelevante cifrele pe care aceasta le invocă, chiar presupunând că sunt exacte. În această privință trebuie să se constate, astfel, că raționamentul reclamantei se întemeiază pe supoziții, atât în raport cu numărul salariaților care ar fi putut fi vizați, cât și cu cifrarea efectuată.
- 94 În consecință, chiar dacă s-ar presupune că în speță este aplicabil criteriul operatorului într-o economie de piață, afirmația reclamantei potrivit căreia aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ respectă criteriul menționat trebuie să fie respinsă.

c) Cu privire la susținerile reclamantei referitoare la identitatea de situație în cazul în care NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului

95 Reclamanta susține, întemeindu-se pe un anumit număr de elemente de fapt, că aplicarea Legii privind falimentul în cazul NCHZ ar fi condus la aceeași situație precum cea generată de aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul acestei societăți, care nu ar fi beneficiat, prin urmare, de niciun avantaj suplimentar în cadrul menținerii activității sale impuse de Legea privind societățile strategice.

1) Cu privire la afirmația potrivit căreia primul administrator se pronunțase în favoarea continuării activității NCHZ înainte de adoptarea Legii privind societățile strategice

96 În primul rând, potrivit reclamantei, primul administrator se pronunțase, la 14 octombrie 2009, așadar, înainte de adoptarea Legii privind societățile strategice, în favoarea continuării activității NCHZ. Pentru a susține această afirmație, reclamanta face trimitere la o declarație preluată de o agenție de presă. Cu toate acestea, trebuie să se constate că în acest caz era vorba mai mult despre o declarație de intenție decât despre o decizie care putea angaja primul administrator, întrucât acesta a arătat că „[va] face tot ce îi stă în putință pentru menținerea întreprinderii în activitate”. Pe de altă parte, se menționa faptul că administratorul respectiv încă trebuia să îi furnizeze ministrului slovac în cauză o analiză economică a desfășurării în continuare a activității NCHZ, care a fost prezentată la 26 octombrie 2009.

97 În al doilea rând, reclamanta afirmă că primul administrator considerase că erau îndeplinite condițiile legale pentru continuarea activității NCHZ, după cum explicase în discursul său adresat salariaților NCHZ cu ocazia unei reuniuni care a avut loc la 20 octombrie 2009. Reclamanta nu citează totuși decât o parte a discursului menționat. În cadrul acestuia, primul administrator s-a referit, desigur, la faptul că aprecierea inițială l-a determinat să concluzioneze că valoarea NCHZ ca societate în activitate era sensibil mai ridicată decât în cazul în care activele ar fi fost vândute în alt mod. El a mai adăugat însă că un alt motiv, nu mai puțin important, al deciziei sale de a continua activitatea era semnificația economică și socială a entității în faliment pentru întreaga regiune în cauză, nu numai pentru „numărul mic” de angajați ai NCHZ, ci și pentru familiile lor. Aceste două motive, și anume valoarea economică a NCHZ și impactul social, sunt, în plus, reluate ulterior în discursul său. Al doilea motiv menționat se alătură de altfel celui invocat în cadrul adoptării Legii privind societățile strategice. Prin urmare, nu se poate considera că decizia primului administrator a fost legată doar de analiza situației economice a NCHZ.

98 În al treilea rând, reclamanta invocă analiza din 26 octombrie 2009. Cu titlu introductiv, este necesar să se constate că ceea ce reclamanta califică drept analiză este o prezentare care conține grafice, liste de considerații sumare referitoare la rezultatele economice pentru perioada ianuarie-noiembrie 2009, măsurile economice ale primului administrator pentru al patrulea trimestru al anului 2009, planul economic pentru anul 2010, precum și o parte concluzivă în trei puncte.

99 *Primo*, deși reclamanta susține că majoritatea măsurilor menționate în analiza din 26 octombrie 2009 se întemeiau pe evoluțiile pieței sau pe negocieri cu părți private, acest lucru nu reiese deloc din documentul comunicat. În plus, după cum susține Comisia, trebuie să se arate că anumite măsuri, precum facilitățile fiscale, presupuneau o intervenție a autorităților publice.

100 *Secundo*, în analiza din 26 octombrie 2009, este cert că primul administrator a concluzionat, așa cum susține reclamanta, că era necesară menținerea NCHZ în activitate pentru a o vinde ca întreprindere în activitate și pentru a satisface în acest mod cel mai bine creditorii NCHZ. El a adăugat însă că „[va] proceda în mod strict, astfel încât să garanteze că nu va apărea niciun pasiv curent inerent exploatării societății în timpul activității [NCHZ]”. Prin urmare, chiar dacă primul administrator a apreciat în luna

octombrie a anului 2009 că decizia de a continua activitatea NCHZ era la acel moment cea mai bună soluție, aceasta nu înseamnă că decizia respectivă ar fi rămas neschimbată având în vedere evoluția situației economice a NCHZ în anul 2010.

- 101 *Tertio*, deși reclamanta susține că analiza din 26 octombrie 2009 a fost susținută de cifrele de producție și de comenzile noi primite între luna septembrie și luna noiembrie ale anului 2009, care ar fi dovedit că NCHZ rămânea operațională, în măsura în care aceste rezultate erau similare celor obținute în cursul celor opt luni anterioare din anul 2009, și că era necesar să se creadă că activitatea societății ar permite atragerea investitorilor, trebuie să se arate că, pe de o parte, importanța care trebuie acordată menținerii nivelului comenzilor efectuate este limitată ca urmare a anunțului din luna octombrie a anului 2009 referitor la adoptarea unei legi privind societățile strategice. În plus, reiese din al doilea răspuns al autorităților slovace către Comisie, din 29 noiembrie 2013, că la acel moment exista mai degrabă o tendință de scădere atât a veniturilor rezultate din vânzări, cât și a celor din noile comenzi. Pe de altă parte, argumentația reclamantei se întemeiază pe pure supoziții cu privire la existența unor viitori investitori.
- 102 Rezultă că, deși ar trebui să se considere că, dincolo de o simplă declarație de intenție, primul administrator se pronunțase în favoarea continuării activității NCHZ înainte de adoptarea Legii privind societățile strategice, ceea ce Comisia pare a fi dispusă să admită, acest fapt nu poate însemna, în orice caz, că și-ar fi menținut în mod necesar această opinie pe întreaga primă perioadă a falimentului și nici că administratorul ar fi urmat-o.

2) Cu privire la afirmația potrivit căreia decizia inițială a primului administrator ar fi fost confirmată de comitetul competent

- 103 Potrivit reclamantei, nimic nu sugerează că comitetul competent nu ar fi confirmat decizia inițială a primului administrator. Ea arată că era deja clar că, în ipoteza unei lichidări a NCHZ, creditorii prefaliment nu ar fi obținut nicio rambursare, deci nu aveau nimic de pierdut dacă votau pentru continuarea activității acestei societăți, și că atât creditorii privilegiați, cât și comitetul creditorilor și instanța competentă în materie de faliment s-ar fi poziționat în favoarea continuării activității NCHZ. În susținerea argumentației sale, ea invocă analiza din martie 2014, care ar fi fost efectuată *ex post* la solicitarea expresă a Comisiei. Potrivit reclamantei, era evident că costurile depoluării sitului s-ar fi ridicat la milioane de euro și ar fi fost prioritare în raport cu creanțele prefaliment. În plus, ea afirmă că indicatorii economici din anul 2009 erau de altfel cu siguranță mai buni decât cei din anul 2010 și că, deși evoluția reală a NCHZ a suferit influența nefastă a anumitor evoluții ale pieței survenite în anul 2010, acestea nu puteau fi anticipate la sfârșitul anului 2009. Pe de altă parte, reclamanta arată că, deși menținerea activității NCHZ nu ar fi fost în interesul creditorilor publici chirografari postfaliment, ei nu s-ar fi putut opune acesteia.
- 104 În această privință, în primul rând, trebuie să se arate că argumentația reclamantei se întemeiază pe supoziții și pe afirmații, în sensul că se bazează pe analiza din 26 octombrie 2009, care nu poate fi considerată suficientă (a se vedea punctele 98-101 de mai sus), și nu menționează nicio analiză care ar fi fost efectuată în prima perioadă a falimentului, lipsa unei asemenea analize nefiind surprinzătoare, deoarece, astfel cum a arătat reclamanta însăși (a se vedea punctul 91 de mai sus), indiferent care ar fi fost conținutul și concluziile unei analize la acea dată, activitatea NCHZ trebuia să continue [considerentul (80) al deciziei atacate]. În plus, în al treilea răspuns transmis Comisiei, din 13 ianuarie 2014, autoritățile slovace au arătat că, deși considerau că deciziile luate ulterior puteau servi drept indicator clar al faptului că comitetul competent s-ar fi pronunțat în favoarea continuării activității NCHZ, deciziile pe care comitetul menționat le-ar fi putut lua în final în luna decembrie a anului 2009 nu le erau cunoscute.

- 105 În al doilea rând, faptul că nivelul prețurilor materiilor prime principale și al anumitor produse putea evolua în mod defavorabil, astfel cum s-a și întâmplat, ceea ce reclamanta indică în replică, este un factor care ar fi trebuit luat în considerare de administratorul în funcție și de comitetul competent. Deși reclamanta susține că aceste evoluții nu erau previzibile atunci când primul administrator s-a pronunțat cu privire la menținerea activității NCHZ și nici nu puteau fi cunoscute la sfârșitul anului 2009, trebuie totuși să se arate că, în analiza din 26 octombrie 2009, majorarea prețului energiei și diminuarea prețului produselor erau menționate ca motive care justificau rezultatele negative între lunile iunie și iulie ale anului 2009 și că cel puțin problema prețului materiilor prime strategice era indicată ca un factor de risc privind gestiunea financiară pentru al patrulea trimestru al anului 2009.
- 106 În al treilea rând, chiar considerându-se că era notoriu faptul că costurile de depoluare în cazul încetării activității NCHZ ar fi fost importante, nu este mai puțin adevărat că problema care se ridica era dacă administratorul în funcție și comitetul competent, din cadrul căruia făcea parte sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín), ar fi considerat în mod efectiv că soluția care trebuia reținută era continuarea activității NCHZ. Or, cu privire la acest aspect, argumentația reclamantei nu se întemeiază decât pe supoziții.
- 107 *Primo*, nu sunt cunoscute deciziile membrilor comitetului competent, și anume cele ale creditorilor privilegiați și ale comitetului creditorilor, care, în conformitate cu Legea privind falimentul, ar fi trebuit să fie transmise sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) în vederea luării unei decizii.
- 108 Astfel, nu este semnificativ faptul că, în opinia reclamantei, Fond národného majcation ku Slovenskej republiky (Fondul Patrimoniului Național al Republicii Slovacie), care era un creditor public prefaliment, atât chirografar, cât și privilegiat, a indicat, într-o declarație anexată la primul răspuns al autorităților slovace către Comisie, din 2 septembrie 2013, că ar fi votat în favoarea continuării activității NCHZ. Declarația acestei entități datează din luna iulie a anului 2013, adică ulterior primei perioade a falimentului.
- 109 De asemenea, deși reclamanta afirmă că pentru creditorii prefaliment nu exista niciun risc, ea neglijează totuși faptul că din dosar reiese că creanțele creditorilor privilegiați s-au majorat în prima perioadă a falimentului. Ea indică de altfel cifrele majorării creanțelor municipalității Nováky (Slovacia) și ale Environmentálny fond (Fondul de mediu, Slovacia) încă de la sfârșitul anului 2009, aceste cifre reieșind de asemenea din dosar. Prin urmare, ar fi inexact să se considere, fără o analiză mai detaliată, că situația acestor creditori era atât de clară încât nu puteau să voteze la acea dată decât pentru continuarea activității NCHZ.
- 110 În plus, reclamanta susține că comitetul creditorilor era compus din cinci creditori privați, toți chirografari, care la acea dată erau toți privați, care votaseră în favoarea continuării activității NCHZ la 11 ianuarie 2010. Or, trebuie să se constate că o astfel de decizie, la 11 ianuarie 2010, nu putea fi semnificativă deoarece NCHZ era deja supusă dispozițiilor Legii privind societățile strategice. Prin urmare, nu numai că acest vot putea avea doar o valoare simbolică, dar putea fi influențat și de faptul că se aplica legea menționată. Mai mult, nu există nicio certitudine sau măcar o indicație că acest vot ar fi fost repetat în mod identic atunci când situația economică a NCHZ s-a înrăutățit în prima perioadă a falimentului, în anul 2010.
- 111 *Secundo*, în măsura în care sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) trebuia să se pronunțe după comitetul creditorilor și după creditorii privilegiați, nu există nicio certitudine în ceea ce privește decizia sa, reclamanta limitându-se să susțină, ca răspuns la un argument al Comisiei, că acesta ar fi dispus continuarea activității, astfel cum a procedat în anul 2011.
- 112 *Tertio*, reclamanta susține că, deși menținerea activității NCHZ nu ar fi fost în interesul creditorilor publici postfaliment, printre care societatea de asigurări sociale și societatea de asigurări de sănătate, care dețineau aproximativ 83 % din ansamblul pasivului neplătit al creditorilor publici născut ulterior falimentului, creditorii menționați nu s-ar fi putut opune acesteia. Ea adaugă că, deși toți acești

- creditori ar fi avut dreptul să își exprime punctul de vedere cu privire la continuarea activității NCHZ – *quod non* –, opoziția acestora nu ar fi putut influența decizia finală întrucât nivelul total al pasivului ulterior falimentului se ridică la 8,5 milioane de euro la sfârșitul anului 2009, iar creanțele creditorilor publici reprezentau mai puțin de 9 % din această sumă.
- 113 Desigur, nu reiese din dispozițiile Legii privind falimentul, în special din articolul 83 alineatul (4) din legea menționată, că în împrejurările din speță societatea de asigurări sociale putea interveni în fața sūd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) în luarea deciziei de continuare a activității NCHZ [a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2018, AlzChem/Comisia, T-284/15, EU:T:2018:950, punctul 151 (nepublicat)].
- 114 Cu toate acestea, presupunând că toate cifrele prezentate de reclamantă ar fi dovedite, trebuie să se arate că administratorul în funcție avea responsabilitatea de a plăti creanțele postfaliment. Or, a lăsa datoriile NCHZ să crească în prima perioadă a falimentului era contrar acestei obligații. Trebuie subliniat, astfel cum a procedat Comisia, că, deși este adevărat că o entitate în faliment poate fi exploatată efectiv chiar și atunci când generează pierderi, primul administrator indicase în mod expres că va proceda astfel încât să garanteze că o asemenea situație nu se va produce (a se vedea punctul 100 de mai sus).
- 115 În plus, afirmația reclamantei se întemeiază pe prezumția potrivit căreia comitetul competent nu ar fi examinat sau ar fi considerat nepertinente perspectivele avute în vedere, la sfârșitul anului 2009, de majorare a creanțelor publice în cursul anului 2010 în cazul unei decizii de continuare a activității NCHZ. În cadrul ședinței, în răspunsul la o întrebare a Tribunalului, reclamanta a admis că, în ipoteza unei valori foarte mari a datoriilor postfaliment cu ocazia continuării activității, creditorii prefaliment ar fi fost primii care ar fi contactat administratorul pentru a solicita o încetare a activității în vederea menținerii oricărei eventuale șanse de a-și recupera valoarea creanțelor.
- 116 În al patrulea rând, nu poate fi admisă argumentația reclamantei prin care aceasta contestă faptul că, deși Comisia nu a pus la îndoială exactitatea analizei din martie 2014, a cărei furnizare o solicitase ea însăși autorităților slovacă, aceasta nu a admis-o ca element de probă, susținând că era foarte sintetică, ipotetică și elaborată doar după eveniment [considerentul (87) al deciziei atacate].
- 117 Pe de o parte, contrar afirmațiilor reclamantei, analiza din martie 2014 este cel puțin incompletă. Astfel, era important să se cunoască costurile potențiale ale continuării activității NCHZ pentru creditorii prefaliment care puteau avea și creanțe postfaliment (a se vedea punctul 109 de mai sus). Or, analiza nu oferă nicio indicație în această privință.
- 118 Pe de altă parte, argumentația reclamantei prin care este repusă în discuție aprecierea Comisiei referitoare la caracterul ipotetic al analizei din martie 2014 și la lipsa de relevanță a unei analize redactate doar *ex post* nu poate fi admisă.
- 119 În această privință, reclamanta contestă faptul că în decizia atacată Comisia înlătură elementele de probă invocând natura *ex post* a acestora fără a furniza o explicație semnificativă, cu excepția unei trimiteri la jurisprudență într-o notă de subsol izolată, deși această jurisprudență nu ar susține argumentul Comisiei referitor la lipsa de relevanță a analizei *ex post*. Potrivit reclamantei, fiabilitatea analizei din martie 2014 era deosebit de ridicată, întrucât principalii factori de costuri ca urmare a lichidării NCHZ erau legați de natura activității acestei societăți, precum și de angajamentele din industria chimică și nu ar fi putut fi afectați de vreo evoluție a situației economice a NCHZ în cursul falimentului. Comisia nu ar fi contestat faptele și cifrele în discuție. Pe de altă parte, în acest tip de situație, analiza *ex post* ar fi permisă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2007, Scott/Comisia, T-366/00, EU:T:2007:99, punctele 136-138). În plus, ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice, administratorul în funcție nu ar fi putut efectua o analiză exhaustivă la acea dată, ceea ce ar diferenția situația NCHZ de cele care au condus la jurisprudența menționată de Comisie la nota de subsol 13 din decizia atacată. Potrivit reclamantei, trebuie să se facă distincție în special între

criteriul desprins din Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), și cel al operatorului într-o economie de piață. În timp ce în cadrul criteriului operatorului într-o economie de piață ar fi permis să se ridice îndoieli cu privire la relevanța unei analize *ex post* în anumite împrejurări, analiza impusă prin prezenta hotărâre, care ar consta în a stabili dacă NCHZ și-ar fi continuat activitatea inclusiv în ipoteza în care i-ar fi fost aplicat regimul de drept comun al falimentului, ar necesita, prin definiție, o analiză ipotetică *ex post*. În temeiul criteriului desprins din această hotărâre, ar trebui să se aprecieze ceea ce s-ar fi produs cel mai probabil dacă nu ar fi existat Legea privind societățile strategice.

- 120 Trebuie arătat că, în mod contrar susținerilor reclamantei, punctul 36 din Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), nu stabilește o cerință cu privire la o „analiză contrafactuală ipotetică”, ci urmărește să răspundă la argumentul Comisiei invocat în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată potrivit căruia diminuarea profitului ca urmare a măsurii în litigiu putea conduce la o pierdere de resurse fiscale pentru stat, ceea ce implica un transfer de resurse de stat ca urmare a măsurii menționate. În plus, niciun alt punct din această hotărâre nu stabilește cerința unei „analize contrafactice ipotetice”.
- 121 În ceea ce privește aprecierea Comisiei referitoare la caracterul *ex post* al analizei din martie 2014 și la lipsa de relevanță a acesteia, este incontestabil că, fără aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ, pe de o parte, împiedicarea concedierilor colective nu ar fi fost impusă și, pe de altă parte, continuarea activității acestei societăți ar fi trebuit să fie decisă de comitetul competent și nu ar fi fost automată. În această privință, contrar susținerilor reclamantei, compararea situației produse ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ cu situația care s-ar fi produs dacă NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului se poate întemeia doar pe o analiză bazată pe cunoașterea situației și pe datele existente la momentul la care trebuia să fie luată decizia referitoare la continuarea eventuală a activității NCHZ și în pofida calificării acesteia drept „societate strategică” (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, punctul 31).
- 122 Or, reclamanta nu susține că analiza din martie 2014 a fost realizată pornind de la date contemporane declarării NCHZ drept „societate strategică”. Reiese de altfel din analiza menționată, prezentată de reclamantă, că administratorul nu a întocmit-o întemeindu-se pe datele disponibile în anul 2009, ci a utilizat date din luna decembrie a anului 2010 pentru a stabili dacă aceste date puteau fi valabile în luna decembrie a anului 2009, fără a le reexamina în alt mod decât pentru a considera că unele dintre acestea rămâneau neschimbate în funcție de factorul timp. El a subliniat de altfel existența unor dificultăți legate de colectarea datelor aferente lunii decembrie a anului 2009.
- 123 Prin urmare, nu se poate considera că este cert că analiza din martie 2014 corespunde analizei situației NCHZ care ar fi putut fi efectuată dacă această societate nu ar fi fost declarată drept „societate strategică”. Astfel, aprecierea Comisiei din decizia atacată potrivit căreia analiza din martie 2014 era lipsită de relevanță, prin faptul că era ipotetică și *ex post*, trebuie considerată ca nefiind eronată.
- 124 În al cincilea rând, potrivit reclamantei, niciun element de probă nu permite să se demonstreze că o lichidare imediată a NCHZ ar fi prezentat interes. În susținerea acestui argument, reclamanta arată că, în decizia atacată, Comisia nu a examinat conținutul elementelor de probă prezentate în cursul procedurii oficiale de investigare și s-a limitat să arate, în mod global și arbitrar, scepticism față de acestea [considerentele (83), (84) și (87) ale deciziei atacate], fără a prezenta nici cea mai mică probă în susținerea opiniei sale potrivit căreia comitetul competent nu ar fi acceptat să continue activitatea NCHZ. Comisia nu ar fi repus în discuție cifrele și datele prezentate de autoritățile slovace, admitând astfel în mod vădit că acestea erau exacte.
- 125 În această privință, contrar afirmațiilor reclamantei, trebuie să se considere că revenea statului membru în cauză, în speță Republica Slovacă, iar nu Comisiei, sarcina de a demonstra că situația ar fi fost aceeași dacă regimul de drept comun al falimentului, iar nu Legea privind societățile strategice, ar fi

fost aplicat în cazul NCHZ. Or, în decizia atacată, Comisia a prezentat motivele pentru care nu reținuse datele comunicate în acest scop (a se vedea punctele 98-101 și 116-123 de mai sus) și trebuie să se constate că, în mod contrar afirmației reclamantei, ea nu a admis că cifrele și datele prezentate de guvernul slovac erau exacte. În consecință, susținerea reclamantei potrivit căreia niciun element de probă nu demonstrează că o lichidare imediată ar fi prezentat interes trebuie să fie respinsă.

- 126 În plus, având în vedere jurisprudența citată la punctul 91 de mai sus, lipsa unui studiu suficient și contemporan al aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ, care să examineze continuarea activității acestei societăți având în vedere interesele creditorilor publici, justifică faptul că nu era necesar, contrar susținerilor reclamantei, ca, în decizia atacată, Comisia să răspundă la argumentele statului slovac privind costurile pe care le-ar fi determinat lichidarea NCHZ pentru societatea de asigurări sociale și care erau întemeiate pe analiza din martie 2014.
- 127 Prin urmare, contrar afirmațiilor reclamantei, nu se poate concluziona că nimic nu sugerează că comitetul competent nu ar fi confirmat decizia inițială a primului administrator.
- 128 În plus, trebuie respinsă argumentația reclamantei, invocată ca răspuns la un argument al Comisiei, potrivit căreia decizia de continuare a activității NCHZ ar fi fost luată în orice caz și nu este în contradicție cu decizia guvernului slovac de a aplica Legea privind societățile strategice în cazul NCHZ. Potrivit reclamantei, această din urmă decizie trebuie înțeleasă având în vedere faptul că la acea dată criza economică și financiară era la paroxism și luând în considerare că, sub influența temerii și poate din perspectiva alegerilor din anul 2010 care se profilau, guvernul menționat a acționat în mod proactiv, fără a dispune de o informare concretă cu privire la situația reală a NCHZ și fără ca primul administrator să fi solicitat vreo intervenție a statului slovac.
- 129 Această argumentație a reclamantei nu este convingătoare, întrucât se întemeiază pe premisa că statul slovac a adoptat o lege și a decis aplicarea sa în cazul unei singure societăți, fără a dispune de informații concrete cu privire la situația acesteia. Or, trebuie amintit că primul administrator trebuia să furnizeze autorităților slovace o informare, ceea ce a făcut prin analiza din 26 octombrie 2009 (a se vedea punctul 96 de mai sus). Dacă sensul deciziei pe care ar fi luat-o comitetul competent ar fi fost la acea dată atât de cert precum susține reclamanta, nu ar fi existat niciun motiv pentru autoritățile slovace să se îndoiască de faptul că NCHZ ar fi fost menținută în activitate. În schimb, existența unei temeri din perspectiva alegerilor, invocată de reclamantă, urmărește să demonstreze că o altă decizie, și anume lichidarea NCHZ, era susceptibilă să fie luată de comitetul competent, având în vedere situația economică a NCHZ și perspectivele de evoluție a acesteia.
- 130 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, afirmația reclamantei potrivit căreia, în cazul în care NCHZ i s-ar fi aplicat regimul de drept comun al falimentului, decizia administratorului în funcție ar fi fost confirmată de comitetul competent, care ar fi decis în acest caz continuarea activităților NCHZ, trebuie să fie respinsă.

3) Cu privire la afirmația potrivit căreia o decizie a comitetului competent ar fi asigurat aceeași securitate clienților și furnizorilor precum Legea privind societățile strategice

- 131 În primul rând, potrivit reclamantei, o decizie a comitetului competent ar fi asigurat aceeași securitate clienților și furnizorilor precum Legea privind societățile strategice, contrar afirmațiilor Comisiei [considerentul (88) al deciziei atacate]. Ea susține că, chiar dacă aceste afirmații ar fi exacte – *quod non* –, această securitate nu ar fi avut incidență asupra gradului de probabilitate și asupra cuantumului plății (parțiale) a datoriilor NCHZ decât în ipoteza unei continuări a activității societății, iar nu în ipoteza unei lichidări imediate a acesteia. Reclamanta contestă, în plus, aprecierea Comisiei potrivit căreia existența unei garanții mai bune date clienților și furnizorilor prin aplicarea Legii

privind societățile strategice că NCHZ și-ar continua activitatea cel puțin până la expirarea legii menționate este demonstrată de faptul că, în pofida aplicării legii respective, NCHZ a pierdut clienți în anii 2009 și 2010 [considerentele (85) și (86) ale deciziei atacate].

- 132 În decizia atacată, Comisia a apreciat că prima măsură acordase NCHZ, precum și terților, în special clienților și furnizorilor săi, certitudinea continuării activității acestei societăți, în timp ce continuarea activității unei societăți în faliment nu ar fi fost niciodată garantată în condițiile normale ale unui faliment, și astfel a făcut ca NCHZ să beneficieze de un tratament privilegiat în comparație cu concurenții săi în situație similară [considerentele (78), (85), (89) și (90) ale deciziei atacate]. Aceasta a arătat că, în pofida protecției instituite prin aplicarea Legii privind societățile strategice, NCHZ pierduse anumiți clienți în anii 2009 și 2010, astfel cum demonstrase analiza economică a administratorului elaborată după expirarea legii menționate [considerentul (86) al deciziei atacate]. Ea a considerat că, dacă „legea [menționată] nu ar fi fost aplicată în cazul întreprinderii NCHZ, aceasta s-ar fi confruntat cu consecințe negative suplimentare (precum pierderea clienților în favoarea unor furnizori mai siguri), care ar fi crescut în mod semnificativ riscul încetării activității [societății] de către creditorii în stadiul respectiv” [considerentul (88) al deciziei atacate].
- 133 Reiese astfel în mod clar din decizia atacată că Comisia nu numai că a luat în considerare situația la momentul în care NCHZ a fost supusă aplicării Legii privind societățile strategice, ci a înțeles să arate că decizia de a opri activitatea NCHZ ar fi putut fi luată în cursul anului 2010, în timp ce legea menționată și-a produs efectele pe întreaga primă perioadă a falimentului, respectiv puțin mai mult de un an, stabilizând situația pe întreaga perioadă. Reclamanta subliniază ea însăși că, atunci când se dovedește eșecul strategiei administratorului judiciar pentru faliment, trebuie să fie convocat comitetul competent, în conformitate cu articolul 88 alineatul (2) din Legea privind falimentul.
- 134 Argumentația reclamantei nu ia în considerare faptul că creditorii prefaliment, în special publici, puteau să își vadă creanțele postfaliment majorate prin continuarea activității NCHZ în prima perioadă a falimentului și că, prin urmare, dacă activitatea NCHZ era continuată, interesul lor era ca NCHZ să poată obține profit, astfel încât să fie plătite creanțele lor postfaliment, în caz contrar fiind o pierdere suplimentară, adăugată la cea a creanței prefaliment. Astfel cum a arătat Comisia [considerentul (86) al deciziei atacate], într-o situație în care plecau clienți sau furnizori, acești creditorii și-ar fi putut reconsidera poziția în cursul anului 2010 dacă NCHZ ar fi fost plasată sub regimul de drept comun al falimentului. În plus, chiar și creditorii doar prefaliment ar fi putut fi puși în situația să preconizeze încetarea activității NCHZ (a se vedea punctul 115 de mai sus).
- 135 Or, deși, după cum pretinde reclamanta, aplicarea Legii privind societățile strategice nu garantează realizarea efectivă a livrărilor, ea garantează că personalul era menținut, ca urmare a împiedicării concedierilor colective, și garantează în special clienților și furnizorilor că activitatea NCHZ ar fi continuat cel puțin până la expirarea legii menționate, indiferent de lipsa plăților creanțelor în special publice.
- 136 Reclamanta nu prezintă niciun element pentru a demonstra modul în care o decizie a comitetului competent ar fi asigurat aceeași certitudine terților impunând continuarea activității NCHZ pe o durată echivalentă cu durata de aplicare a Legii privind societățile strategice. În special, nu se susține că, în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul, ar fi fost posibil pentru comitetul competent sau chiar de preconizat de către acesta să stabilească o asemenea durată certă de continuare a activității NCHZ. Astfel, reclamanta nu face decât să afirme că, având în vedere durata continuării activității NCHZ în cea de a doua perioadă a falimentului, este posibil să se presupună că durata unei decizii a comitetului competent de a continua activitatea NCHZ în cursul ultimului trimestru al anului 2009 ar fi putut fi echivalentă.
- 137 În plus, în ceea ce privește pierderea unor clienți în anii 2009 și în 2010, menționată de Comisie în considerentul (86) al deciziei atacate, reclamanta se limitează la invocarea stabilității la sfârșitul anului 2009. Or, reiese din dosar că la acea dată exista mai degrabă o tendință de scădere atât a veniturilor

rezultate din vânzări, cât și a celor rezultate din noile comenzi (a se vedea punctul 101 de mai sus). Prin urmare, nu era sigur că pretinsa stabilitate invocată de reclamantă putea să persiste în prima perioadă a falimentului în cazul aplicării regimului de drept comun al falimentului.

138 În al doilea rând, în răspunsul la un argument al Comisiei potrivit căruia situația NCHZ în perioada cuprinsă între declararea falimentului și adoptarea Legii privind societățile strategice, urmată de aplicarea sa în cazul NCHZ, era oarecum denaturată de informațiile din domeniul public care indicau în mod clar că era în curs de elaborare o soluție legislativă, reclamanta susține că, deși Comisia face trimitere la mai multe declarații, acestea au fost pronunțate toate în aceeași zi, la 26 octombrie 2009, cu ocazia vizitării sediului NCHZ de către ministrul slovac al economiei. Potrivit reclamantei, întrucât declarațiile publice au fost făcute cu numai zece zile înainte de adoptarea Legii privind societățile strategice, efectul acestora a fost limitat la perioada precedentă acestei adoptări, în timp ce primele două luni după ce NCHZ își declarase starea de insolvență fuseseră determinante pentru a asigura succesul continuării activității sale în timpul procedurii de faliment, deoarece conducerea NCHZ și primul administrator au trebuit să facă numeroase negocieri cu principalii clienți și furnizori. Declarațiile menționate mai sus ar fi mai degrabă o dovadă temeinică a solidității financiare a NCHZ în timpul procedurii de faliment.

139 În această privință, mai întâi, trebuie să se considere că, astfel cum arată Comisia, presupunând că NCHZ a pus în aplicare o strategie bună de comunicare, aceasta nu putea totuși să garanteze menținerea relațiilor comerciale ale societății. În continuare, s-a arătat deja că primul administrator își exprimase intenția de a face tot posibilul pentru a menține NCHZ în activitate. În sfârșit, astfel cum subliniază Comisia, reiese din primul articol citat de Comisie, publicat la 26 octombrie 2009, că purtătorul de cuvânt al Ministerului Economiei slovac a declarat în presă că o lege referitoare la societățile strategice era în curs de elaborare și că acest simplu fapt liniștise deja creditorii NCHZ. În același articol se arată că ministrul slovac al economiei subliniasse în declarațiile sale publice că legea menționată ar trebui să reprezinte pentru furnizori o garanție sigură că nu își vor pierde creanțele. În plus, reiese din al doilea articol citat de Comisie, publicat la 26 octombrie 2009, că, în aceeași zi, ministrul slovac al economiei prezentase, cu ocazia vizitei sale la NCHZ, o lege privind societățile strategice care era în curs de elaborare și care trebuia să ajute această societate și să creeze garanții pentru creditorii săi.

140 Prin urmare, afirmația reclamantei potrivit căreia o decizie a comitetului competent ar fi asigurat aceeași securitate clienților și furnizorilor precum Legea privind societățile strategice trebuie respinsă.

4) Cu privire la afirmația potrivit căreia NCHZ nu a beneficiat de niciun avantaj suplimentar în cadrul menținerii activității sale impuse de Legea privind societățile strategice

141 În replică, în răspunsul la un argument al Comisiei potrivit căruia continuarea activității NCHZ pe pierdere a avut probabil un efect asupra priorității datoriilor creditorilor, exprimându-se poate prin renunțarea în fapt a statului la creanțele sale, reclamanta arată că, în prima perioadă a falimentului, administratorul în funcție avea obligația să aplice și normele obișnuite ale falimentului și, atunci când o societate în faliment își desfășoară activitatea în perspectiva vânzării sale conform principiului continuității activității, este vorba despre favorizarea creditorilor titulari ai unor creanțe prefaliment, indiferent de statutul lor public sau privat. În consecință, NCHZ nu ar fi beneficiat de niciun avantaj suplimentar în cadrul menținerii activității prevăzute de Legea privind societățile strategice.

142 Această argumentație nu poate fi admisă.

143 În primul rând, reclamanta nu poate susține în mod valabil că datoriile neplătite nu erau rezultatul punerii în aplicare a Legii privind societățile strategice, ci mai degrabă, în esență, cel a unei activități normale în cursul falimentului. Astfel, o asemenea argumentație implică faptul că o întreprindere în faliment își desfășoară activitatea neîndoielnic în pierdere. Or, potrivit articolului 88 alineatul (2) din

Legea privind falimentul, într-un astfel de caz, fie la începutul primei perioade a falimentului, fie în cursul acesteia, administratorul în funcție ar fi fost obligat să se îndrepte spre comitetul competent pentru a obține instrucțiuni cu privire la continuarea activității NCHZ, Legea privind falimentul ținând seama mai întâi de interesul creditorilor. Creditorii prefaliment ar fi putut de asemenea să alerteze administratorul menționat în această privință (a se vedea punctul 115 de mai sus). Prin urmare, în cadrul aplicării regimului de drept comun al falimentului existau posibilități de limitare a unei activități în pierdere, situație exclusă prin aplicarea Legii privind societățile strategice.

- 144 În al doilea rând, ca urmare a continuării activității NCHZ impuse prin Legea privind societățile strategice, această societate trebuia să își onoreze datoriile legate de producție, ceea ce, având în vedere situația sa financiară, nu putea decât să aibă un impact negativ, în special asupra plății datoriilor sale față de cele două entități publice reprezentate de societatea de asigurări sociale și de cea de asigurări de sănătate.
- 145 În plus, în acest context, împiedicarea concedierilor colective, impusă de asemenea de Legea privind societățile strategice, a agravat situația. Astfel, după cum arată reclamanta, dacă NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului, concedierile colective ar fi fost decise la începutul falimentului, iar nu, astfel cum s-a întâmplat, în anul 2011. Reclamanta susține, desigur, că costurile NCHZ ar fi fost astfel reduse în mod semnificativ și că realitatea a fost alta deoarece, având în vedere că NCHZ nu a putut beneficia de această posibilitate, această societate a trebuit să suporte sarcini suplimentare cvasisuperflue, o parte semnificativă a acestor sarcini fiind corespunzătoare unor plăți în favoarea societăților de asigurări sociale și de asigurări de sănătate. Ea omite totuși să arate că NCHZ nu putea să își asume toate aceste datorii și că datoriile față de aceste două entități publice au crescut, în timp ce, în paralel, NCHZ păstra beneficiul de a dispune de salariații săi în vederea continuării activității. Prin urmare, argumentul reclamantei potrivit căruia interzicerea concedierilor economice nu constituia un avantaj economic pentru NCHZ nu poate fi admis și, contrar susținerilor reclamantei, împiedicarea respectivă a determinat o sarcină suplimentară pentru creditorii publici în comparație cu ceea ce ar fi rezultat din aplicarea regimului de drept comun al falimentului.
- 146 Pe de altă parte, s-a răspuns deja la argumentul reclamantei potrivit căruia Legea privind societățile strategice nu ar fi conferit un avantaj economic decât statului slovac întrucât, dacă NCHZ ar fi concediat acești salariați înainte, statul menționat ar fi trebuit să suporte partea principală a acestor sarcini sub formă de alocații de șomaj și alte transferuri sociale (a se vedea punctul 93 de mai sus).
- 147 În consecință, afirmația potrivit căreia NCHZ nu a beneficiat de niciun avantaj suplimentar în cadrul menținerii activității NCHZ prevăzute de Legea privind societățile strategice nu poate fi admis.
- 148 Având în vedere toate considerațiile care precedă, argumentația reclamantei potrivit căreia aplicarea regimului de drept comun al falimentului în cazul NCHZ ar fi condus la aceeași situație precum cea generată de aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul acestei societăți trebuie înlăturată.

d) Concluzie

- 149 Trebuie să se constate că, în urma declarării NCHZ drept „societate strategică” de către autoritățile slovace, au fost impuse, pe de o parte, continuarea activității sale, independent de orice luare în considerare a situației sale economice și a capacității sale de a-și onora datoriile, în special publice, precum și, pe de altă parte, menținerea personalului său, ca urmare a împiedicării concedierilor colective, permițându-i astfel să își continue activitatea cu certitudinea dată clienților și furnizorilor săi că activitatea sa va fi continuată până la sfârșitul anului 2010. În paralel, aplicarea Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ a transferat asupra unora dintre creditorii săi, în special publici, riscul inevitabil, având în vedere situația sa financiară la data declarării sale drept „societate strategică”, al unei majorări a cuantumului creanțelor lor în prima perioadă a falimentului. De altfel,

acest risc s-a materializat în prima perioadă a falimentului, atât pentru creditorii publici care dispuneau de creanțe prefaliment și postfaliment, cât și pentru cei care aveau numai creanțe postfaliment.

- 150 Or, nu se poate considera că, în împrejurări care corespund condițiilor normale de piață, NCHZ putea obține același avantaj precum cel care i-a fost pus la dispoziție, și aceasta prin intermediul resurselor de stat în sensul jurisprudenței citate la punctele 59-61 de mai sus. Pe de o parte, criteriul operatorului într-o economie de piață nu era aplicabil în speță și, în orice caz, nu s-a stabilit că prima măsură respecta criteriul menționat. Pe de altă parte, nu se poate concluziona că situația ar fi fost identică dacă NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului și că nu a fost impusă nicio sarcină suplimentară creditorilor publici (a se vedea punctele 94 și 148 de mai sus). Cu privire la acest din urmă aspect, argumentația reclamantei referitoare la Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, punctul 36), nu permite repunerea în discuție a acestei aprecieri. La punctul 36 din hotărârea menționată, Curtea a statuat în esență că faptul că măsura în discuție în acea cauză putea determina o diminuare a profitului creditorilor privați și, prin urmare, o eventuală pierdere de venituri fiscale nu permitea să se concluzioneze că măsura menționată putea fi calificată drept ajutor de stat. Astfel, între măsura respectivă și eventuala pierdere a unor resurse fiscale legătura era prea indirectă (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, punctul 24). Or, având în vedere prima măsură, considerațiile Comisiei din decizia atacată nu sunt în niciun fel întemeiate pe considerații analoage sau pe o astfel de legătură indirectă.
- 151 Astfel, prima măsură, care combină obligația de continuare a activității NCHZ și împiedicarea concedierilor colective, se înscrie atât în cadrul primei situații, cât și în cadrul celei de a doua situații avute în vedere în Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, punctul 45), și în Hotărârea din 17 iunie 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, punctul 43) (a se vedea punctul 72 de mai sus).
- 152 În consecință, Comisia nu a săvârșit nicio eroare concluzionând că, ca urmare declarării acestei societăți drept „societate strategică”, a existat un avantaj economic acordat NCHZ care implică resurse de stat.
- 153 Având în vedere toate cele ce precedă, primul și al doilea aspect ale primului motiv trebuie să fie respinse.

C. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de a efectua o examinare diligentă și imparțială, precum și pe încălcarea obligației de cooperare, ce revin Comisiei

- 154 Potrivit reclamantei, Comisia nu și-a îndeplinit obligația de a efectua o examinare diligentă și imparțială a măsurii care constituie pretinsul ajutor de stat întrucât, în esență, aceasta ar fi trebuit să solicite mai multe informații înainte de adoptarea deciziei atacate.
- 155 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.
- 156 În primul rând, reclamanta arată că, în cazul în care Comisia ar fi considerat că era necesară o analiză *ex post* mai detaliată, ea avea obligația de a o solicita, însă nu a procedat astfel. În plus, analiza din martie 2014 ar fi fost în mod greșit ignorată numai pentru motivul că ar fi fost redactată *ex post*, deși Comisia nu ar fi contestat exactitatea și fiabilitatea informațiilor pe care aceasta le conținea, care nu erau sensibile la factorul timp.
- 157 Potrivit jurisprudenței privind principiile în materie de administrare a probei în sectorul ajutoarelor de stat, Comisia are obligația să conducă procedura de investigare a măsurilor incriminate cu diligență și imparțialitate, pentru ca, la momentul adoptării deciziei finale privind existența și, dacă este cazul,

- incompatibilitatea sau ilegalitatea ajutorului, să dispună de cele mai complete și mai fiabile posibil elemente în acest scop (Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 90, și Hotărârea din 3 aprilie 2014, Franța/Comisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punctul 63).
- 158 Comisia este abilitată să adopte o decizie pe baza informațiilor disponibile dacă statul membru, încălcând obligația de cooperare cu această instituție, ce rezultă din articolul 4 alineatul (3) TUE, nu îi furnizează informațiile pe care Comisia le-a solicitat, fie pentru a analiza calificarea și compatibilitatea cu piața internă a unui ajutor nou sau modificat, fie pentru a verifica legalitatea aplicării unui ajutor aprobat anterior. Cu toate acestea, înainte de a lua o astfel de decizie, Comisia trebuie să ordone statului membru să îi furnizeze, în termenul pe care ea îl stabilește, toate documentele și informațiile necesare exercitării controlului său. Numai dacă statul membru, în pofida ordinului Comisiei, nu furnizează informațiile solicitate, aceasta poate pune capăt procedurii și poate lua o decizie pe baza elementelor de care dispune (Hotărârea din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia, T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386, punctul 226).
- 159 Trebuie să se constate că analiza din 21 martie 2014 a fost comunicată de autoritățile slovace în anexă la al patrulea răspuns al acestora către Comisie, din 14 mai 2014.
- 160 Este necesar să se arate, pe de o parte, că întrebarea ce s-ar fi întâmplat în luna decembrie a anului 2009 dacă NCHZ nu ar fi fost declarată drept „societate strategică” a fost abordată în mai multe rânduri de autoritățile slovace însele. Astfel, ea fusese deja examinată de acestea în al doilea răspuns către Comisie, din 29 noiembrie 2013, precum și în al treilea răspuns către Comisie, din 13 ianuarie 2014. Prin urmare, nu i se poate reproșa acesteia din urmă că nu a solicitat o nouă analiză autorităților slovace pentru a obține, după al patrulea răspuns al acestora, noi informații. În această privință trebuie subliniat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia (T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386), la care reclamanta face trimitere, situația era diferită. Astfel, în acea cauză, decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare nu conținea o evaluare preliminară a măsurilor în litigiu pentru a stabili dacă acestea conțineau un element de ajutor și nu a existat în cadrul procedurii administrative nicio punere în discuție explicită a măsurilor respective și nici cea mai mică solicitare de informații referitoare la conformitatea acestor măsuri cu condițiile pieței. În aceste împrejurări, instanța Uniunii a considerat că nu se putea reproșa statului membru în discuție că nu a furnizat Comisiei informații suficiente pentru a-i permite să evalueze măsurile în litigiu în cunoștință de cauză și că revenea Comisiei, conform obligației sale de a efectua o examinare diligentă și imparțială, în interesul unei bune administrări, a normelor din tratat referitoare la ajutoarele de stat, sarcina să își continue investigațiile și să își aprofundeze ancheta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia, T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386, punctele 240, 246 și 249).
- 161 Pe de altă parte, trebuie să se arate, contrar susținerilor reclamantei, că nu putea fi „clar” că informațiile care trebuiau colectate de la administrator trebuiau să fie colectate prin intermediul unei analize *ex post*. Astfel, în primul lor răspuns către Comisie, din 2 septembrie 2013, autoritățile slovace au susținut că criteriul creditorului privat ar trebui să fie aplicat societății de asigurări sociale și societății de asigurări de sănătate. În continuare, în al doilea lor răspuns către Comisie, din 29 noiembrie 2013, autoritățile menționate au arătat că „[s]tatul [slovac] făcu[se] ceea ce Comisia i-a solicitat să facă în raport cu criteriul creditorului privat”. Ele au arătat de asemenea că toți creditorii privați ar fi optat pentru continuarea activității NCHZ, adăugând că criteriul creditorului privat ar trebui să fie aplicat numai societății de asigurări sociale, având în vedere jurisprudența, aspectele economice ale NCHZ și principiul bunei administrări. Pe de altă parte, reclamanta subliniază că analiza *ex post* „s-a aplecat asupra aspectelor relevante pentru «transferul de resurse de stat», precum și pentru «criteriul creditorului privat»”.
- 162 Or, presupunând că ar fi fost aplicabil criteriul creditorului privat, conform jurisprudenței, o analiză *ex post* nu putea fi pertinentă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2002, Franța/Comisia, C-482/99, EU:C:2002:294, punctul 71; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea

- din 5 iunie 2012, Comisia/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, punctul 105). În plus, contrar susținerilor reclamantei, o astfel de analiză nu constituie „în mod vădit instrumentul adecvat” pentru nevoile criteriului stabilit prin Hotărârea din 1 decembrie 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579). Astfel, analiza evoluției probabile sub imperiul Legii privind falimentul, cu alte cuvinte, potrivit termenilor reclamantei, examinarea a „ceea ce ar fi decis creditorii privați în cadrul comitetului competent”, trebuia să se întemeieze pe datele de la momentul declarării NCHZ drept „societate strategică” și pe aplicarea în cazul acesteia a Legii privind societățile strategice (a se vedea punctul 121 de mai sus).
- 163 În acest context, întrucât autoritățile slovace au comunicat doar o analiză care utilizează date *ex post*, cu explicarea metodologiei urmate, în anexă la al patrulea răspuns al acestora către Comisie, din 14 mai 2014, împrejurare care este certă, trebuie să se considere, la fel cum a făcut Comisia, că nu era necesar ca ea să solicite alte informații cu privire la acest aspect.
- 164 În al doilea rând, reclamanta susține că decizia de recuperare a pretinsului ajutor de stat a fost adoptată pe baza unor cifre provizorii, fără o cerere prealabilă de confirmare a cifrelor definitive, ceea ce ar constitui o încălcare vădită de către Comisie atât a obligației sale de cooperare, cât și a îndatoririi sale de a adopta decizii în temeiul unor informații serioase. Ea susține că faptul de a solicita informațiile adecvate după finalizarea investigației oficiale nu poate remedia încălcarea obligației sale de a solicita comunicarea informațiilor relevante.
- 165 În decizia atacată, Comisia a considerat că quantumul ajutorului corespundea datorii nerambursate față de stat și față de entitățile publice care se acumulasera în perioada în care Legea privind societățile strategice fusese aplicată în cazul NCHZ. Ea a arătat că, pe baza informațiilor furnizate de autoritățile slovace, quantumul creanțelor nerambursate față de creditorii publici se ridica la 735 817,44 euro la 31 decembrie 2009 și la 5 519 241,54 euro la 31 decembrie 2010. Comisia a menționat faptul că aceste sume reprezentau estimările disponibile cele mai precise, precum și relativ prudente, ale quantumurilor creanțelor neonorate la aceste date. Astfel, în opinia sa, autoritățile slovace afirmaseră că nu exista nicio informație precisă cu privire la quantumurile creanțelor nerambursate față de creditorii publici la data la care NCHZ fusese declarată drept „societate strategică” și nici atunci când Legea privind societățile strategice încetase să îi fie aplicată. Comisia a concluzionat că valoarea ajutorului se ridica la 4 783 424,10 euro [considerentul (101) al deciziei atacate].
- 166 Trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999, recuperarea de către o autoritate națională competentă a unui ajutor ilegal de la beneficiar trebuie efectuată potrivit modalităților prevăzute de dreptul național (a se vedea Hotărârea din 13 februarie 2014, Mediaset, C-69/13, EU:C:2014:71, punctul 34 și jurisprudența citată). Dreptul Uniunii nu impune ca recuperarea unui astfel de ajutor să se efectueze numai pe baza deciziei de recuperare a Comisiei (Hotărârea din 11 septembrie 2014, Comisia/Germania, C-527/12, EU:C:2014:2193, punctul 39).
- 167 Rezultă că, în domeniul ajutoarelor de stat, nicio dispoziție de drept al Uniunii nu impune Comisiei să stabilească valoarea exactă a ajutorului care trebuie restituit atunci când aceasta dispune restituirea unui ajutor declarat incompatibil cu piața internă. Este suficient ca decizia Comisiei să cuprindă indicații care să permită destinatarului său să stabilească el însuși, fără dificultăți excesive, această valoare (Hotărârea din 12 octombrie 2000, Spania/Comisia, C-480/98, EU:C:2000:559, punctul 25, și Hotărârea din 12 mai 2005, Comisia/Grecia, C-415/03, EU:C:2005:287, punctul 39).
- 168 Reiese astfel din jurisprudență că Comisia se poate limita în mod valabil să constate obligația de restituire a ajutorului în cauză și să lase în sarcina autorităților naționale calcularea quantumului precis al sumelor care trebuie restituite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2005, Comisia/Grecia, C-415/03, EU:C:2005:287, punctul 40). De altfel, obligația unui stat membru de a calcula quantumul exact al ajutorului care trebuie recuperat se înscrie în cadrul mai larg al obligației de cooperare loială, consacrată la articolul 4 alineatul (3) TUE, care leagă reciproc Comisia și statele

membre în punerea în aplicare a normelor tratatului în materia ajutoarelor de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2002, Țările de Jos/Comisia, C-382/99, EU:C:2002:363, punctul 91). Cuantificarea precisă a valorii ajutorului poate interveni ulterior, în stadiul recuperării ajutorului, adică după adoptarea deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2017, Grecia/Comisia, T-314/15, nepublicată, EU:T:2017:903, punctul 203).

- 169 În speță, trebuie să se arate că problema valorii creanțelor a fost discutată în cadrul procedurii administrative. Aceasta a fost situația în special în al patrulea răspuns al autorităților slovace, din 14 mai 2014. Astfel cum susține Comisia, ea a solicitat în mod expres, după cum demonstrează răspunsul autorităților slovace, „detalierea datoriilor (creditori publici și privați, privilegiați și neprivilegiați, ai NCHZ [și] sume datorate) la cinci momente diferite: i) la începutul perioadei falimentului, ii) în luna decembrie a anului 2009 (declarația NCHZ drept societate strategică), iii) în luna ianuarie a anului 2011, iv) la data vânzării NCHZ către Via Chem Slovakia și v) la sfârșitul perioadei falimentului”. Valorile reținute de Comisie ca fiind corespunzătoare cuantumului creanțelor publice la începutul și la sfârșitul perioadei în cauză [considerentul (101) al deciziei atacate] sunt suma valorilor indicate de autoritățile slovace ca fiind datorate la 31 decembrie 2009 și, respectiv, la 31 decembrie 2010. În această privință, autoritățile slovace au precizat că răspunsul lor se întemeie pe datele de care dispunea administratorul și au precizat că era posibil ca aceste date să nu reprezinte cuantumul „real” al creanțelor, în special deoarece o creanță existentă în luna decembrie a anului 2010 putea să fi fost plătită în luna ianuarie a anului 2011. Prin urmare, trebuie să se constate că acest răspuns implica faptul că fuseseră comunicate informațiile care erau disponibile. În plus, trebuie să se arate că reclamanta nu contestă că Comisia a expus metoda sa de calcul al valorii ajutorului care trebuia să fie recuperat.
- 170 Având în vedere ceea ce precedă, nu se poate reproșa Comisiei că nu a așteptat comunicarea unor noi cifre din partea autorităților slovace înainte de adoptarea deciziei atacate.
- 171 Pe de altă parte, nu se poate considera, după cum subînțelege reclamanta, că Comisia ar fi dorit să marcheze dezaprobarea sa în ceea ce privește nelegalitatea măsurii în cauză dispunând recuperarea unui cuantum superior valorii primite de beneficiar. Reclamanta nu citează de altfel niciun element din dosar pentru a susține această afirmație.
- 172 Cu titlu suplimentar, trebuie amintit că, în temeiul obligației de cooperare loială consacrate la articolul 4 alineatul (3) TUE, care leagă reciproc Comisia și statele membre în punerea în aplicare a normelor tratatului în materia ajutoarelor de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2002, Țările de Jos/Comisia, C-382/99, EU:C:2002:363, punctul 91), Comisia și statul membru în cauză trebuie să colaboreze cu bună-credință. În răspunsurile sale la întrebările adresate de Tribunal în temeiul măsurilor de organizare a procedurii (a se vedea punctul 30 de mai sus), Comisia a precizat că, în cadrul fazei de recuperare a ajutorului în cauză, diferiții creditori publici ai NCHZ furnizaseră cifre mai precise, de care ea nu dispunea înainte de adoptarea deciziei atacate și care priveau în special creanțele deținute de Slovenský vodohospodársky podnik (Societatea Slovacă de Administrare a Apei, Slovacia), și că din cifrele astfel comunicate reieșea că cuantumul ajutorului real ar fi putut fi superior cuantumului ajutorului indicat în decizia atacată, aspect care nu a fost contestat de reclamantă.
- 173 Prin urmare, nu se poate reproșa Comisiei că a reținut în decizia atacată estimări întemeiate pe datele comunicate de autoritățile slovace și nici că a acționat cu încălcarea obligației de cooperare care îi revine.
- 174 Din acestea rezultă că al doilea motiv trebuie să fie respins.

D. Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe eroarea vădită de apreciere cu ocazia calculării cuantumului pretinsului ajutor de stat

- 175 Reclamanta pretinde că, deși Comisia ar fi putut constata în mod întemeiat acordarea unui ajutor de stat în favoarea NCHZ prin intermediul primei măsuri, aceasta a săvârșit o eroare vădită de apreciere cu ocazia calculării cuantumului ajutorului menționat.
- 176 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.
- 177 În decizia atacată, Comisia a considerat că valoarea ajutorului corespunde datorilor neplătite față de statului slovac și de entitățile de stat, acumulate în perioada de aplicare a Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ [considerentul (101) al deciziei atacate] (a se vedea punctul 165 de mai sus).
- 178 În primul rând, potrivit reclamantei, o mare parte din datoriile neplătite ale NCHZ s-ar fi acumulat inclusiv în ipoteza în care ar fi fost adoptată o decizie de lichidare a acestei societăți în cadrul primei perioade a falimentului. Prin urmare, Comisia ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că nu a ținut seama de aceste datorii în „scenariul contrafactual”. Astfel, lichidarea NCHZ nu ar fi putut avea loc înainte de luna mai a anului 2010, iar cota-parte din datoriile publice neplătite acumulate până la acel moment nu ar putea fi considerată drept generată de Legea privind societățile strategice și, prin urmare, drept ajutor de stat. În plus, o asemenea lichidare ar fi generat de asemenea datorii neplătite ale NCHZ față de societatea de asigurări sociale.
- 179 Trebuie amintit că Comisia a estimat în mod întemeiat că NCHZ beneficiase de un avantaj care a condus la o sarcină suplimentară pentru statul slovac ca urmare a aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ în prima perioadă a falimentului (a se vedea punctul 152 de mai sus).
- 180 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația unui stat de a elimina ajutorul considerat de Comisie ca fiind incompatibil cu piața internă urmărește restabilirea situației anterioare (a se vedea Hotărârea din 4 aprilie 1995, Comisia/Italia, C-350/93, EU:C:1995:96, punctul 21 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 17 iunie 1999, Belgia/Comisia, C-75/97, EU:C:1999:311, punctele 64 și 65). Prin restituire, beneficiarul pierde avantajul de care beneficiase pe piață față de concurenții săi, fiind restabilită situația anterioară acordării ajutorului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, punctul 113, și Hotărârea din 4 martie 2009, Associazione italiana del risparmio gestito și Fineco Asset Management/Comisia, T-445/05, EU:T:2009:50, punctul 193).
- 181 Din aceasta rezultă că Comisia nu a săvârșit o eroare prin faptul că a considerat că, pentru a restabili situația anterioară, valoarea ajutorului care trebuia recuperat trebuia să corespundă valorii creanțelor publice neplătite în perioada de aplicare a Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ.
- 182 În schimb, argumentația reclamantei se întemeiază pe ipoteza unui „scenariu alternativ” și a unei decizii a comitetului competent de a opri activitatea NCHZ la începutul primei perioade a falimentului. Cu toate acestea, valorile care trebuie restituite nu pot fi stabilite prin luarea în considerare a unor operațiuni diferite care ar fi putut fi puse în aplicare în lipsa măsurii care a condus la atribuirea ajutorului, iar restabilirea situației anterioare nu implică o reconstituire diferită a trecutului în funcție de elemente ipotetice, precum alegerile, adesea multiple, care ar fi putut fi făcute de operatorii interesați (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 15 decembrie 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, punctele 114 și 118, și Hotărârea din 4 martie 2009, Associazione italiana del risparmio gestito și Fineco Asset Management/Comisia, T-445/05, EU:T:2009:50, punctul 203). Trebuie să se arate în această privință că, deși reclamanta prezintă cifre foarte precise, pretinzând în special că creanțele deținute de societatea de asigurări sociale și cele deținute de societatea de asigurări de sănătate trebuie să fie reduse cu 1 590 091,20 euro și, respectiv, cu 276 626,24 euro, aceste date nu se întemeiază decât pe ipoteze. Astfel, *primo*, urmând scenariul expus de reclamantă, data la care ar fi fost adoptată decizia de încetare a activității NCHZ este

necunoscută. *Secundo*, contrar susținerilor sale, potrivit studiului din luna iunie a anului 2010 la care se referă, oprirea producției ar fi necesitat un termen de 10-18 săptămâni, iar nu în mod necesar un termen de 18 săptămâni. *Tertio*, tot în funcție de scenariul expus de reclamantă, nu există nicio certitudine cu privire la numărul de salariați care ar fi trebuit să fie concediați, întrucât unii salariați ar fi putut decide să părăsească NCHZ înainte de încetarea activității societății, ceea ce ar fi avut consecințe cu privire la sumele datorate celor două entități de stat menționate anterior.

183 Prin urmare, argumentația reclamantei trebuie respinsă în măsura în care se întemeiază pe premisa eronată potrivit căreia Comisia trebuia să ia în considerare costurile unei lichidări a NCHZ la începutul primei perioade a falimentului.

184 În al doilea rând, reclamanta susține că estimarea de către Comisie a datoriilor acumulate în prima perioadă a falimentului se bazează pe cifre inexacte și pe estimări. Cu toate acestea, s-a arătat deja în cadrul celui de al doilea motiv că cifrele utilizate pentru a calcula valoarea ajutorului sunt cele comunicate de autoritățile slovace și că, în orice caz, stabilirea sumei exacte a creanțelor deținute de entitatea menționată poate fi efectuată în faza de recuperare (a se vedea punctele 164-173 de mai sus).

185 Având în vedere toate considerațiile care precedă, al treilea aspect al primului motiv trebuie respins.

186 În consecință, primul motiv trebuie respins în ansamblul său.

E. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 296 TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unei continuități economice

187 Reclamanta susține că nu reușește să înțeleagă motivele care au determinat Comisia să concluzioneze că există o continuitate economică și susține că motivarea deciziei atacate în această privință nu este suficientă pentru a permite Tribunalului să exercite un control jurisdicțional al deciziei menționate. În replică, aceasta arată că simplul fapt că Comisia a fost obligată să explice în cadrul memoriului în apărare de ce a fost determinată să „(nu) aplice” în concret în decizia atacată indicatorii pe care îi calificase ca relevanți pentru nevoile acestei aprecieri [considerentul (132) al deciziei atacate] dovedește insuficiența motivării deciziei atacate cu privire la acest aspect.

188 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.

189 Trebuie arătat mai întâi că, în decizia atacată, Comisia a precizat că va analiza numai existența unei eventuale continuități economice între NCHZ și reclamantă, invocând faptul că, întrucât Via Chem Slovakia a vândut NCHZ reclamantei la 1 august 2012, și anume la numai o zi după încheierea achiziționării de către aceasta a NCHZ, ea nu a administrat și nu a exploatat NCHZ [considerentele (133) și (134) ale deciziei atacate]. Comisia a indicat că a luat act de faptul că domeniul de aplicare al celor două tranzacții nu era exact același, întrucât Via Chem Slovakia a rămas în continuare proprietara anumitor bunuri imobile. Ea a observat că totuși bunurile imobile necesare pentru continuarea activităților economice ale NCHZ fuseseră puse la dispoziția reclamantei pe baza unui contract de închiriere. Comisia a precizat că, prin urmare, caracteristicile specifice ale celor două tranzacții vor fi luate în considerare în măsura în care sunt relevante pentru evaluare [considerentul (135) al deciziei atacate].

190 În continuare, trebuie arătat că Comisia a indicat că obligația de recuperare a unui ajutor de stat incompatibil putea fi extinsă la o nouă întreprindere către care întreprinderea care a beneficiat de ajutorul respectiv a transferat sau a vândut o parte din activele sale atunci când acest transfer sau această vânzare permitea să se constate o continuitate economică între cele două întreprinderi [considerentul (130) al deciziei atacate]. Ea a adăugat că, potrivit jurisprudenței, evaluarea continuității

- economice între beneficiarul unui ajutor și întreprinderea către care au fost transferate activele acestuia este stabilită pe baza unei serii de indicatori, pe care i-a enumerat [considerentul (132) al deciziei atacate].
- 191 Comisia a analizat cele două operațiuni de vânzare având în vedere indicatorii enumerați. În primul rând, ea a exprimat îndoieli cu privire la faptul că prețul de vânzare plătit de Via Chem Slovakia și ulterior cel plătit de reclamantă pentru „activele” întreprinderii corespund prețului pieței și a concluzionat că probabil situația era diferită [considerentele (136)-(148) ale deciziei atacate]. În al doilea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare al fiecăreia dintre operațiunile de vânzare, Comisia a apreciat că obiectul vânzării NCHZ către Via Chem Slovakia era întreaga activitate a NCHZ în condiții de asigurare a continuității activității, cuprinzând toate activele și toate drepturile și obligațiile aferente NCHZ, și că reclamanta continua activitatea NCHZ fără nicio schimbare majoră în ceea ce privește politica comercială, personalul sau producția [considerentele (149)-(158) ale deciziei atacate]. În al treilea rând, Comisia a arătat că presupunea lipsa unei legături între proprietarii inițiali și noii proprietari ai NCHZ, transferată reclamantei, în absența oricăror elemente de probă care să demonstreze contrariul [considerentele (159)-(162) ale deciziei atacate]. În al patrulea rând, în ceea ce privește calendarul „vânzării”, ea a concluzionat că aceasta a avut loc după ce Comisia inițiasse o anchetă preliminară cu privire la reclamație și după ce transmisese rezultatele sale autorităților slovace pentru observații [considerentul (163) al deciziei atacate]. În al cincilea rând, în ceea ce privește logica economică a operațiunii, Comisia a considerat că nu a existat nicio modificare în strategia comercială și că reclamanta utiliza pur și simplu activele în același mod ca și vânzătorul [considerentele (164)-(167) ale deciziei atacate].
- 192 În sfârșit, trebuie arătat că Comisia a apreciat că singurele modificări păreau să se refere la denumirea societății și la entitatea juridică de care NCHZ aparține. Ea a făcut trimitere la condițiile de participare la licitația din 2011 și la contractul de vânzare dintre NCHZ și Via Chem Slovakia din 16 ianuarie 2012, potrivit cărora, în esență, NCHZ era vândută ca un ansamblu de active corporale și necorporale și cu personalul său. Comisia a precizat că „cumpărătorul” continua portofoliul de producție și politica comercială ale NCHZ și că prețul plătit pentru NCHZ probabil nu constituia un preț de piață [considerentul (168) al deciziei atacate]. Aceasta a concluzionat că există continuitate economică între NCHZ și reclamantă [considerentul (169) al deciziei atacate].
- 193 Astfel, trebuie să se constate că Comisia a menționat motivele care au determinat-o să rețină existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă. Desigur, în considerentul (168) al deciziei atacate, aflat sub titlul „Concluzie privind continuitatea economică între întreprinderea NCHZ și activitățile economice achiziționate și exploatate de [reclamantă]”, Comisia a menționat elemente referitoare la operațiunea de achiziționare a NCHZ de către Via Chem Slovakia. Cu toate acestea, atât în ceea ce privește portofoliul de producție, cât și prețul plătit, trebuie să se considere, având în vedere aprecierile care figurează în considerentele (146) și (157) ale deciziei atacate, că referința privește, în orice caz, reclamanta.
- 194 În plus, întrucât Comisia a precizat că evaluarea continuității economice trebuie efectuată prin intermediul unei serii de indicatori, se poate înțelege că, după ce a analizat un anumit număr de elemente, indicatorii menționați în considerentul (168) al deciziei atacate sunt cei pe care aceasta își întemeiease concluzia.
- 195 În plus, contrar celor susținute de reclamantă, Comisia a indicat raționamentul său în ceea ce privește prețul de vânzare între NCHZ și Via Chem Slovakia, care nu poate fi calificat drept imprecis și vag, precum și cel referitor la prețul de vânzare între Via Chem Slovakia și reclamantă, care nu poate fi calificat drept opac. Astfel, ea a arătat, în primul rând, motivele pentru care considera că condițiile licitației din 2011 nu permiteau să se atragă numărul maxim de candidați care ar fi intrat în concurență prin prezentarea celor mai bune oferte, îndeplinind astfel prima condiție a unei vânzări la prețul de piață cel mai avantajos posibil [considerentele (136)-(144) ale deciziei atacate]. În al doilea rând, Comisia a precizat că vânzarea era organizată ca o vânzare a unei întreprinderi în activitate, ceea

ce excludea posibilitatea de creștere la maximum a prețului final prin prezentarea de oferte pentru anumite părți ale activității NCHZ [considerentul (145) al deciziei atacate]. În al treilea rând, Comisia a arătat că, în ceea ce privește vânzarea NCHZ de la Via Chem Slovakia către reclamantă, aceasta a fost o tranzacție între două părți private în cazul căreia nu a fost organizată o licitație, că prețul a fost pur și simplu negociat între cele două părți private, fără nicio posibilitate pentru alte părți de a oferi un preț mai ridicat, și că, prin urmare, îndoielile referitoare la întrebarea dacă prețul plătit de Via Chem Slovakia a corespuns unui preț de piață se refereau de asemenea la prețul plătit de reclamantă [considerentul (146) al deciziei atacate].

196 Rezultă că, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 39-41 de mai sus, decizia atacată trebuie considerată ca fiind suficient motivată în ceea ce privește evaluarea Comisiei referitoare la existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă și, prin urmare, al șaselea motiv trebuie respins.

F. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 prin faptul că obligația de recuperare a pretinsului ajutor de stat a fost extinsă la reclamantă

197 Reclamanta susține că Comisia a încălcat articolul 107 alineatul (1) și articolul 108 alineatul (2) TFUE, precum și articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 considerând că există o continuitate economică între NCHZ și ea însăși și extinzând la aceasta obligația de recuperare a ajutorului de stat constat.

198 În primul rând, reclamanta afirmă că, potrivit jurisprudenței, un ajutor de stat nu poate fi transferat cumpărătorului activelor beneficiarului ajutorului menționat decât dacă acestea au fost achiziționate la un preț inferior celui al pieței. Or, în măsura în care Via Chem Slovakia și ulterior reclamanta ar fi cumpărat activele NCHZ la prețul pieței, nu se poate considera că reclamanta a beneficiat de un ajutor de stat, iar acest unic motiv ar fi suficient pentru a exclude orice recuperare de la reclamantă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia, C-277/00, EU:C:2004:238, punctul 70, și Hotărârea din 1 iulie 2009, Operator ARP/Comisia, T-291/06, EU:T:2009:235, punctul 67). Prin urmare, abordarea Comisiei în speță ar încălca articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999, întrucât, în temeiul acestei dispoziții și în conformitate cu o jurisprudență consacrată, ajutorul de stat nu poate fi recuperat decât de la beneficiar.

199 În opinia reclamantei, Hotărârea din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia (T-123/09, EU:T:2012:164, punctele 161 și 162), nu susține afirmația Comisiei potrivit căreia prețul pieței nu este criteriul decisiv, întrucât, în acea hotărâre, faptul că a fost plătit un preț corespunzător valorii de piață a făcut superflua examinarea celorlalte criterii pentru a aprecia continuitatea economică. De altfel, Comisia ar fi confirmat această înțelegere a jurisprudenței în comunicarea sa intitulată „Pentru o punere în aplicare efectivă a deciziilor Comisiei de obligare a statelor membre să recupereze ajutorul de stat ilegal și incompatibil cu piața [internă]” (JO 2007, C 272, p. 4, denumită în continuare „Comunicarea din 2007”), întrucât ar arăta, la punctul 33, că nu are dreptul să extindă recuperarea decât atunci când poate dovedi că activele au fost vândute la un preț mai mic decât cel al pieței. Or, în speță, Comisia ar pretinde că are libertatea să utilizeze cum i se pare mai adecvat indicatorii menționați în hotărârea citată mai sus și, cu excepția afirmației potrivit căreia amploarea operațiunii trebuie să constituie indicatorul cel mai important, aceasta nici nu s-ar fi străduit măcar să explice ierarhia conferită diferitor indicatori.

200 În al doilea rând, reclamanta susține că, chiar și în cazul particular în care activele beneficiarului ajutorului au fost transferate la un preț inferior celui al pieței, acest fapt în sine nu permite Comisiei să extindă decizia de recuperare la cumpărătorul acestor active. Dimpotrivă, aceasta ar trebui să stabilească faptul că transferul activelor a avut loc pentru a eluda ordinul de recuperare, dovedind

astfel existența unei continuități economice între beneficiarul ajutorului și cumpărător, în lumina anumitor criterii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia, C-277/00, EU:C:2004:238, punctul 86). În speță, aceste criterii ar milita în mod incontestabil împotriva eventualității unei eludări sau a unei continuități economice. Astfel, chiar și în cazul în care ar fi exacte, constatările Comisiei nu ar permite justificarea concluziei sale cu privire la existența unei continuități economice, întrucât, având în vedere practica sa decizională și jurisprudența, amploarea transferului nu ar fi suficientă în sine pentru a ajunge la o asemenea concluzie, inclusiv în ceea ce privește o vânzare care urmează principiul continuității întreprinderii, întrucât reclamanta a demonstrat, în plus, că fusese obținut prețul maxim al pieței. Prin urmare, nu poate exista nici o continuitate economică între NCHZ și Via Chem Slovakia și nici, cu atât mai puțin, între NCHZ și reclamantă.

- 201 În al treilea rând, reclamanta consideră că, în special în cauzele de faliment, abordarea Comisiei are efecte economice devastatoare și nu este indispensabilă din perspectiva dreptului concurenței. Aceasta ar încerca să creeze o jurisprudență mult mai strictă, potrivit căreia amploarea operațiunii ar trebui să constituie criteriul decisiv, prețul de vânzare devenind cel mult un criteriu accesoriu.
- 202 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei. Aceasta consideră că a luat în considerare diversele elemente enunțate în jurisprudență și a ținut seama de particularitățile speței și că nu a săvârșit nicio eroare prin faptul că a constatat existența unei continuități economice în speță și prin faptul că a extins astfel obligația de recuperare la reclamantă.
- 203 În ceea ce privește considerațiile Comisiei cuprinse în decizia atacată privind existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă, acestea sunt expuse la punctele 189-192 de mai sus.

1. Observații introductive

- 204 Trebuie amintit că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999, intitulat „Recuperarea ajutorului”, prevede următoarele:
- „Atunci când adoptă decizii negative în cazuri de ajutor ilegal, Comisia decide ca statul membru în cauză să ia toate măsurile necesare pentru recuperarea ajutorului de la beneficiar [...]”
- 205 Potrivit unei jurisprudențe constante, principalul obiectiv urmărit prin rambursarea unui ajutor de stat plătit în mod ilegal este de a elimina denaturarea concurenței cauzată de avantajul concurențial generat de ajutorul ilegal. Restabilirea situației anterioare plății unui ajutor ilegal sau incompatibil cu piața internă constituie o cerință necesară pentru a menține efectul util al dispozițiilor tratatelor referitoare la ajutoarele de stat (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2018, SNCF Mobilités/Comisia, C-127/16 P, EU:C:2018:165, punctul 104 și jurisprudența citată).
- 206 Deși Regulamentul nr. 659/1999 nu prevede în mod expres ipoteza unei decizii a Comisiei prin care se constată existența unei continuități economice între beneficiarul inițial al ajutorului în cauză și o altă entitate, acest principiu a fost dezvoltat de instanța Uniunii pentru a permite Comisiei să extindă obligația de recuperare a unui ajutor la cumpărătorul activelor beneficiarului inițial al ajutorului în cauză și pentru a garanta efectul util al deciziilor de recuperare.
- 207 Astfel, ajutoarele nelegale trebuie recuperate de la societatea care continuă activitatea economică a întreprinderii care a beneficiat de aceste ajutoare atunci când este stabilit că societatea respectivă păstrează beneficiul efectiv al avantajului concurențial legat de acordarea ajutoarelor menționate (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2018, SNCF Mobilités/Comisia, C-127/16 P, EU:C:2018:165, punctul 106 și jurisprudența citată).

- 208 Potrivit jurisprudenței, pentru a evalua existența unei asemenea continuități economice, pot fi luate în considerare următoarele elemente: obiectul transferului (activele și pasivele, menținerea forței de muncă, activele grupate), prețul transferului, identitatea acționarilor sau a proprietarilor întreprinderii dobânditoare și ai primei întreprinderi, momentul în care a avut loc transferul (după începerea investigației, deschiderea procedurii sau decizia finală) sau chiar logica economică a operațiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2003, Italia și SIM 2 Multimedia/Comisia, C-328/99 și C-399/00, EU:C:2003:252 punctul 78, ultima liniuță, Hotărârea din 7 martie 2018, SNCF Mobilités/Comisia, C-127/16 P, EU:C:2018:165, punctul 108, Hotărârea din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia, T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386, punctul 135, și Hotărârea din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia, T-123/09, EU:T:2012:164, punctul 155). Instanța Uniunii a precizat că nu i se impune Comisiei să ia în considerare toate aceste elemente, fapt atestat de utilizarea expresiei „pot fi luate în considerare” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia, T-123/09, EU:T:2012:164, punctul 156, și Hotărârea din 17 decembrie 2015, SNCF/Comisia, T-242/12, EU:T:2015:1003, punctul 235).
- 209 În ceea ce privește prețul de vânzare, deși prețul pieței este unul dintre cele mai importante criterii, el nu este un criteriu suficient pentru a concluziona că nu există continuitate economică (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza SNCF Mobilités/Comisia, C-127/16 P, EU:C:2017:577, punctul 116). În această privință trebuie să se arate că, spre deosebire de susținerile reclamantei, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia (T-123/09, EU:T:2012:164, punctele 157-161), Comisia concluzionase că nu exista continuitate economică, întemeindu-și decizia atât pe obiectul și pe prețul transferului de active, conform prețului pieței, cât și pe lipsa identității acționarilor și pe baza logicii economice a operațiunii, iar nu numai pe prețul transferului.
- 210 În plus, potrivit jurisprudenței, în cazul în care întreprinderea care a beneficiat de ajutoarele ilegale este în faliment și a fost constituită o societate pentru a continua o parte din activitățile acestei întreprinderi în faliment, continuarea acelei activități fără ca ajutoarele în cauză să fie recuperate în totalitate poate să prelungească denaturarea concurenței cauzată de avantajul concurențial de care societatea menționată a beneficiat pe piață în raport cu concurenții săi. Astfel, o asemenea societate nou-creată poate să fie obligată, dacă beneficiază în continuare de avantajul respectiv, să ramburseze ajutorul în cauză. O asemenea situație există atunci când aceasta achiziționează activele societății aflate în lichidare fără să plătească în schimb un preț conform cu condițiile pieței sau atunci când se dovedește că crearea unei asemenea societăți a avut ca efect eludarea obligației de restituire a ajutoarelor respective, concluzie valabilă în special atunci când plata unui preț conform cu condițiile pieței nu ar fi suficientă pentru a neutraliza avantajul concurențial legat de beneficiul ajutoarelor ilegale (Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, C-610/10, EU:C:2012:781, punctele 104-107, Hotărârea din 24 ianuarie 2013, Comisia/Spania, C-529/09, EU:C:2013:31, punctele 107 și 109, și Hotărârea din 17 decembrie 2015, SNCF/Comisia, T-242/12, EU:T:2015:1003, punctul 234).
- 211 În sfârșit, trebuie amintit că criteriile jurisprudențiale de identificare a beneficiarului efectiv al unui ajutor prezintă caracter obiectiv și că nu este necesară prezența unui element intențional pentru a constata că prin transferul activelor se eludează obligația de restituire (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia, T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386, punctul 146).
- 212 Prin urmare, din jurisprudență rezultă că, deși faptul că prețul transferului nu este prețul pieței poate determina extinderea obligației de recuperare, împrejurarea că prețul transferului este conform condițiilor pieței poate, contrar susținerilor reclamantei, să nu fie suficientă pentru a exclude, în sine, existența unei continuități economice și poate să nu împiedice, în anumite împrejurări, extinderea obligației de recuperare, care va fi executată ca urmare a existenței unui efect de eludare, fără a trebui să existe intenția unei astfel de eludări.

- 213 Pe de altă parte, trebuie precizat că Comunicarea din 2007 la care face trimitere reclamanta a fost adoptată anterior pronunțării în special a Hotărârii din 13 septembrie 2010, Grecia și alții/Comisia (T-415/05, T-416/05 și T-423/05, EU:T:2010:386), și a Hotărârii din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia (T-123/09, EU:T:2012:164). Prin urmare, în comunicarea menționată, Comisia nu a putut lua în considerare, prin definiție, dezvoltările jurisprudențiale ulterioare anului 2007 și nu i se poate reproșa că ține seama de ele în prezent.
- 214 În sfârșit, în ceea ce privește obiectul transferului în speță, trebuie să se precizeze că, deși în decizia atacată se menționează uneori vânzarea activelor NCHZ, nu se contestă că, exceptând bunurile imobile, vânzarea dintre Via Chem Slovakia și reclamantă privea toate activele și drepturile asupra producției de substanțe chimice (inclusiv mașinile și echipamentele de producție, contractele), precum și toate angajamentele privind producția de substanțe chimice (inclusiv toate contractele de muncă) [considerentul (135) al deciziei atacate].
- 215 În lumina acestor considerații trebuie evaluată analiza Comisiei referitoare la existența unei continuități economice care justifică extinderea obligației de recuperare a ajutorului de stat la reclamantă.

2. Cu privire la prețul de vânzare a NCHZ

- 216 Reclamanta susține că Comisia nu putea extinde obligația de recuperare la alte entități decât NCHZ întrucât activele entității în faliment au fost vândute la prețul pieței.
- 217 Comisia contestă temeinicia argumentației reclamantei.
- 218 În decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare, Comisia a pus la îndoială faptul că prețurile plătite succesiv de Via Chem Slovakia și de reclamantă pentru activele NCHZ corespundeau prețului pieței și în decizia atacată a arătat că avea în continuare aceste îndoieli [considerentele (136), (146) și (147) ale deciziei atacate]. În această privință, în primul rând, Comisia a arătat că, pe de o parte, procedura de licitație pentru vânzarea către Via Chem Slovakia conținea o posibilitate de a opta pentru angajamente constând în menținerea producției la un nivel minim pentru o perioadă de cinci ani, în efectuarea unor investiții de o valoare minimă și într-o limitare pentru o perioadă de cinci ani a posibilității de a vinde sau de a transfera active ale NCHZ, ceea ce îi putea descuraja pe potențialii candidați și/sau putea avea un impact negativ asupra ofertelor prezentate [considerentele (17) și (138)-(144) ale deciziei atacate], și că, pe de altă parte, ofertanții nu puteau cumpăra decât toate activele în vederea continuării exploatării, ceea ce nu permitea înlăturarea ipotezei potrivit căreia vânzarea diferitor părți ale NCHZ ar fi putut conduce la un preț de vânzare total mai ridicat [considerentul (145) al deciziei atacate]. În al doilea rând, Comisia a arătat că vânzarea întreprinderii de la Via Chem Slovakia către reclamantă a fost o tranzacție între două părți private în cazul căreia nu a fost organizată nicio licitație [considerentul (146) al deciziei atacate]. Comisia a concluzionat din aceasta că „[părea] probabil că activele întreprinderii NCHZ nu au fost vândute într-un mod care a asigurat creșterea la maximum a [veniturilor] pentru activitatea transferată” [considerentul (147) al deciziei atacate].

a) Cu privire la sarcina probei

- 219 Reclamanta susține că sarcina probei privind avantajul economic de care beneficiază cumpărătorul activelor beneficiarului ajutorului revine Comisiei și că nu este suficient ca aceasta să exprime îndoieli. Or, ea nu ar fi prezentat niciun element care să dovedească faptul că prețul de vânzare era efectiv inferior prețului pieței.
- 220 Comisia contestă susținerile reclamantei.

221 Trebuie arătat că, în măsura în care, potrivit jurisprudenței, un element dintre cele care trebuie luate în considerare pentru a aprecia existența unei continuități economice nu este suficient în sine pentru a exclude extinderea obligației de recuperare la o altă întreprindere decât beneficiarul inițial al ajutorului în cauză, precum, de exemplu, un preț de vânzare la prețul pieței, Comisia nu trebuie în mod necesar să dovedească lipsa unui astfel de preț de vânzare pentru a concluziona că există continuitate economică, iar lipsa garantării unui asemenea preț de vânzare poate fi luată în considerare în cadrul aprecierii globale de către Comisie a diferitor elemente examinate.

b) Cu privire la vânzarea către Via Chem Slovakia

1) Cu privire la pretinsa prezumție a unei vânzări realizate la prețul pieței atunci când aceasta intervine în cadrul unei proceduri de faliment sub controlul unei instanțe

222 Potrivit reclamantei, întrucât vânzarea a fost realizată în cadrul unei proceduri de faliment sub controlul unei instanțe competente în materia falimentului, cu obligația de a acționa în interesul creditorilor societății aflate în încetare de plăți, se prezumă că activele au fost vândute la cel mai ridicat preț posibil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia, C-277/00, EU:C:2004:238, punctele 93 și 94).

223 Potrivit Comisiei, nu există nicio prezumție potrivit căreia orice vânzare realizată în cadrul unei proceduri de faliment s-ar face la prețul pieței.

224 În această privință trebuie să se observe că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia (C-277/00, EU:C:2004:238, punctele 92 și 93), Comisia nu a repus în discuție afirmația potrivit căreia vânzarea a fost efectuată la prețul pieței și nu a constatat că condițiile legate de vânzare au avut ca efect reducerea prețului de vânzare. Prin urmare, reclamanta face o interpretare extensivă a acestei hotărâri.

225 Pe de altă parte, faptul că vânzarea are loc sub controlul unei instanțe oferă, desigur, o garanție că normele stabilite vor fi respectate și că instanța competentă în materia falimentului va urmări satisfacerea cea mai completă posibil a creditorilor. Cu toate acestea, în speță, Comisia avea obligația să verifice dacă condițiile vânzării către Via Chem Slovakia erau de natură să asigure plata unui preț de piață și să examineze modul în care se desfășurase această vânzare.

2) Cu privire la pretinsa garantare a unui preț de vânzare cel mai ridicat posibil ca urmare a vânzării în cadrul unei proceduri de licitație deschise, transparente și necondiționate

226 Potrivit reclamantei, în ceea ce privește vânzarea NCHZ către Via Chem Slovakia, vânzătorul era obligat din punct de vedere juridic să obțină prețul de vânzare cel mai ridicat posibil. Procedura de licitație pusă în aplicare de administrator, în conformitate cu cerințele stabilite de *súd v Trenčín* (Tribunalul din Trenčín), deschisă, transparentă și necondiționată, ar fi garantat că activele NCHZ au fost vândute la cel mai ridicat preț posibil pe piață. Reclamanta arată că Comisia nu pune la îndoială transparența celei de a doua licitații, dar că îndoielile sale vizau opțiunea privind asumarea angajamentelor [considerentele (137)-(144) ale deciziei atacate] și imposibilitatea de a cumpăra active individuale în loc de a le cumpăra în bloc. Ea contestă evaluările Comisiei în această privință.

227 În primul rând, în considerentele (17) și (137) ale deciziei atacate, Comisia a constatat că, potrivit licitației din 2011, potențialii ofertanți puteau prezenta o ofertă cu sau fără asumarea „angajamentelor cumpărătorului” (denumită în continuare „ofertă cu asumarea angajamentelor” și, respectiv, „ofertă fără asumarea angajamentelor”). Comisia a arătat că se prevedea că, în cazul în care oferta cea mai ridicată provenea de la un ofertant care a ales să nu își asume angajamentele, ofertantul care a depus

- oferta cea mai ridicată dintre cei care au prezentat o ofertă cu asumarea angajamentelor avea posibilitatea de a egala oferta cea mai ridicată a ofertanților care au prezentat o ofertă fără asumarea angajamentelor.
- 228 Comisia a considerat că posibilitatea conferită unui ofertant de a-și mări valoarea ofertei după prezentarea tuturor ofertelor este de natură să descurajeze potențialii participanți și/sau să aibă un impact negativ asupra ofertelor prezentate. Ea a explicat că oferta unui participant care prezenta o ofertă cu asumarea angajamentelor ar fi potențial mai scăzută decât cea pe care ar prezenta-o în cazul în care condițiile licitației din 2011 nu ar prevedea posibilitatea de egalare a ofertei. Comisia a considerat că această condiție putea descuraja ofertanții care nu doreau să liciteze cu asumarea angajamentelor deoarece se știa că, deși oferta lor era cea mai ridicată, aceasta putea fi respinsă. Ea a concluzionat că posibilitatea prezentării unei oferte cu asumarea angajamentelor putea influența prețul propus [considerentele (138)-(140) și (143) ale deciziei atacate].
- 229 Cu titlu introductiv, trebuie înlăturat argumentul reclamantei potrivit căruia opțiunea privind angajamentele nu are, de fapt, niciun efect asupra prețului de vânzare întrucât niciun ofertant nu a utilizat-o. Pe de o parte, acesta se bazează pe o constatare de fapt *a posteriori*. Pe de altă parte, un astfel de argument nu este relevant pentru a se examina dacă condițiile prevăzute de licitația însăși permiteau garantarea celui mai ridicat preț posibil.
- 230 Trebuie arătat că, în considerentul (141) al deciziei atacate, Comisia a afirmat că condițiile licitației din 2011 păreau să trateze în mod preferențial ofertanții dispuși să își asume angajamentele, ceea ce ar putea fi o indicație a faptului că prețul oferit într-o ofertă fără asumarea angajamentelor putea fi mai mare decât prețul propus de ofertantul reținut. Cu toate acestea, trebuie să se observe că, în orice caz, pentru ca o ofertă cu asumarea angajamentelor să fie reținută, prețul propus în aceasta trebuia să fie reexaminat și să egaleze prețul propus într-o ofertă fără asumarea angajamentelor.
- 231 Este totuși exact că, astfel cum a arătat Comisia în considerentul (139) al deciziei atacate, unul dintre elementele care asigură obținerea prețului celui mai ridicat în cadrul unei licitații este incertitudinea în ceea ce privește prețurile oferite de ceilalți ofertanți. Or, o procedură de licitație care permite anumitor ofertanți să modifice prețul pe care îl propun atrage riscul, pe de o parte, ca cei care își pot modifica oferta să încerce să nu propună prețul cel mai ridicat la care evaluează întreprinderea pusă în vânzare, în așteptarea necesității de a trebui să își refacă oferta, și, pe de altă parte, ca cei care nu își pot modifica oferta să încerce să propună de asemenea un preț mai mic decât cel mai ridicat la care evaluează întreprinderea pusă în vânzare sau chiar să decidă să nu prezinte o ofertă, considerând că vor putea fi în orice caz înlăturați de un ofertant dispus să își asume angajamentele.
- 232 Prin urmare, nu se poate exclude faptul că condițiile impuse de licitația din 2011, care prevedeau posibilitatea de modificare a prețului de vânzare propus, ar fi putut avea un impact asupra prețului de vânzare, în sensul că acesta nu ar fi fost cel mai ridicat posibil.
- 233 În al doilea rând, în decizia atacată, Comisia a apreciat că faptul că vânzarea a fost organizată ca o vânzare a unei întreprinderi în activitate, și anume cu toate activele sale, excludea posibilitatea de creștere la maximum a prețului final prin recurgerea la proceduri pentru diferitele părți ale activității NCHZ, eliminând sau reducând cu aceeași ocazie eventualele dificultăți care decurg din posibila întrerupere a activității acestei societăți. Comisia a constatat că documentele prezentate de autoritățile slovace arată că au existat potențiali ofertanți interesați să achiziționeze numai anumite părți ale NCHZ. Potrivit acesteia, nu putea fi exclus, prin urmare, faptul că o vânzare a anumitor părți ale activității NCHZ ar fi condus la un preț total de vânzare mai ridicat [considerentul (145) al deciziei atacate].
- 234 Reclamanta pretinde că nu este important să se stabilească dacă vânzarea activelor separate ar fi permis obținerea unui preț de vânzare mai ridicat, ci dacă cumpărătorul a plătit pentru active un preț conform cu cel al pieței, iar singurul aspect care necesită un răspuns ar fi acela dacă cumpărătorul a primit un

avantaj economic. În plus, potrivit reclamantei, Comisia ar fi trebuit să furnizeze elemente de probă care să demonstreze că ar fi fost posibil să se obțină un rezultat mai bun prin vânzarea activelor în mod individual.

- 235 Comisia contestă această argumentație, afirmând că este clar că vânzarea nu a avut loc la prețul pieței, cu alte cuvinte, la prețul cel mai ridicat susceptibil să fie obținut pe piață, întrucât, deși era posibil să se obțină un preț mai mare printr-o vânzare separată a activelor, s-a decis totuși să se organizeze o vânzare a societății în calitate de întreprindere în activitate pentru a garanta continuarea activității economice a NCHZ, iar nu pentru a crește la maximum rezultatul vânzării.
- 236 Este necesar să se arate că cel puțin un ofertant și-a manifestat interesul pentru o vânzare care nu era globală [considerentul (145) al deciziei atacate] și că *súd v Trenčine* (tribunal de Trenčín) a solicitat administratorului să evalueze această ofertă suplimentară. Cu toate acestea, trebuie să se constate că, în răspunsul la o întrebare a Tribunalului, Comisia a arătat, fără a fi contrazisă de reclamantă, că licitația din 2011 interzicea vânzarea de active separat.
- 237 Este necesar să se considere că prețul care trebuie luat în considerare este cel al întreprinderii puse în vânzare. Or, nu se poate prezuma că, propunând doar achiziționarea acesteia în mod global, adică de către un singur cumpărător, prețul obținut pentru vânzarea întreprinderii a fost prețul cel mai ridicat care putea fi obținut pe piață. Astfel, chiar dacă obiectivul urmărit era continuarea activității NCHZ, aceasta nu implica interzicerea unei vânzări de active separat.
- 238 Pe de o parte, activitatea întreprinderii vândute putea fi în mod evident continuată, deși proprietatea diferitor active era împărțită între mai multe entități. Vânzarea subsecventă către reclamantă a arătat astfel că o întreprindere putea fi interesată de achiziționarea unei părți din active, în timp ce închiria cealaltă parte, și să dispună astfel de folosința tuturor acestor active.
- 239 Pe de altă parte, astfel cum au arătat Comisia și intervenienta în cadrul ședinței, posibilitatea care ar fi putut fi oferită de o vânzare de active separat nu implica realizarea unei astfel de vânzări, în special în ipoteza în care aceasta ar fi fost mai puțin avantajoasă din punct de vedere financiar.
- 240 O asemenea posibilitate de vânzare, care nu limita obiectul transferului la o unitate economică globală, ar fi permis totuși să nu se limiteze alegerea potențialilor cumpărători (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 martie 2012, *Ryanair/Comisia*, T-123/09, EU:T:2012:164, punctul 158) și să se poată prezuma, sub rezerva faptului că celelalte condiții ale licitației din 2011 ar fi fost diferite (a se vedea punctul 232 de mai sus), că vânzarea întreprinderii ar fi fost realizată la cel mai ridicat preț.
- 241 Cu titlu suplimentar, trebuie arătat că reclamanta susține că, atunci când, precum în speță, activele sunt vândute unui terț în cadrul unei proceduri de licitație care se înscrie într-o procedură de faliment, motivarea economică a părților ar fi evidentă și că cea a cumpărătorului ar fi de a realiza o operațiune care, în opinia sa, ar lăsa să se întrevadă realizarea unui profit. Or, trebuie să se constate că, în măsura în care *Via Chem Slovakia* nu a exploatat NCHZ, ci a vândut-o imediat după achiziționarea sa, raționamentul reclamantei aplicat primei vânzări ar implica faptul că *Via Chem Slovakia* a propus și a plătit un preț inferior prețului pieței.
- 242 În al treilea rând, deși reclamanta susține că cele două proceduri de licitație confirmă faptul că prețul de vânzare către *Via Chem Slovakia* a fost conform condițiilor pieței, trebuie totuși să se arate că, astfel cum a indicat Comisia în considerentul (16) al deciziei atacate, licitația din 2010 nu a atras decât oferta unui singur ofertant, pe care administratorul a refuzat-o, crezând că putea să obțină o ofertă mai bună.
- 243 În plus, întrucât cei doi ofertanți din cadrul etapei finale a licitației din 2011 au făcut oferte apropiate de prima ofertă [considerentul (16) al deciziei atacate], din această împrejurare reclamanta concluzionează că acest fapt constituia o dovadă că s-a aplicat prețul pieței. Acest argument trebuie

însă respins, pe de o parte, întrucât unul dintre cei doi ofertanți era societatea a cărei ofertă a fost respinsă în cadrul licitației din 2010 și, pe de altă parte, pentru motivele expuse la punctele 232 și 240 de mai sus.

- 244 În al patrulea rând, în răspunsul la un argument al reclamantei, Comisia susține că „analiza *ex post*” efectuată de administrator a prețului oferit de Via Chem Slovakia nu a dovedit că prețul astfel obținut corespundea efectiv unui preț de piață. Această analiză ar fi privit aspectul dacă în acel stadiu vânzarea întreprinderii către Via Chem Slovakia era cea mai bună soluție.
- 245 În această privință trebuie să se arate că, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, Comisia a arătat că ea califica analiza drept „*ex post*” întrucât a fost realizată după recepționarea ofertelor primite în cadrul procedurii de licitație din 2011. Din această analiză, comunicată de Comisie în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, reiese că aceasta privea problema dacă în acel stadiu vânzarea întreprinderii către Via Chem Slovakia era cea mai bună soluție. Din aceasta rezultă de asemenea că administratorul nu a apreciat că prețul propus de Via Chem Slovakia reprezintă fără nicio îndoială prețul pieței, ci a arătat că trebuia să se recurgă la vânzarea NCHZ întrucât o amânare a acesteia ar atrage alte consecințe negative asupra acestei societăți, în special dacă activitatea sa ar fi continuată în cadrul falimentului.
- 246 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se considere că, în mod contrar susținerilor reclamantei, condițiile licitației din 2011 nu permiteau să se prezume că vânzarea avea ca obiectiv obținerea unor venituri maxime și că în mod întemeiat Comisia a estimat că nu există garanții cu privire la faptul că prețul de vânzare plătit de Via Chem Slovakia era prețul pieței pentru întreprinderea NCHZ.

c) Cu privire la vânzarea efectuată de Via Chem Slovakia către reclamantă

- 247 Reclamanta arată că, în pofida faptului că condițiile de vânzare între Via Chem Slovakia și ea însăși sunt lipsite de relevanță ca urmare a faptului că prima vânzare a fost realizată la prețul pieței, trebuie să se considere că prețul de vânzare negociat între operatori economici privați în economia de piață este prezumat a fi conform cu condițiile pieței, inclusiv în lipsa unei licitații.
- 248 În decizia atacată, Comisia a apreciat că în cazul vânzării efectuate de Via Chem Slovakia către reclamantă era vorba despre o tranzacție între două părți private, în care nu a fost organizată nicio licitație. Ea a arătat că prețul a fost pur și simplu negociat între părțile menționate, fără nicio posibilitate pentru alte părți de a oferi un preț mai ridicat. Comisia a concluzionat că îndoielile referitoare la întrebarea dacă prețul plătit de Via Chem Slovakia a corespuns unui preț de piață se refereau de asemenea la prețul plătit de reclamantă [considerentul (146) al deciziei atacate].
- 249 Trebuie înlăturată trimiterea făcută de reclamantă la o practică decizională, în măsura în care practica decizională a Comisiei cu privire la alte cauze nu poate afecta validitatea unei decizii contestate, care nu poate fi apreciată decât în raport cu normele obiective ale tratatului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 mai 2010, *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, EU:C:2010:291, punctul 21, și Hotărârea din 17 decembrie 2015, *SNCF/Comisia*, T-242/12, EU:T:2015:1003, punctul 121).
- 250 În plus, este cert că, astfel cum a apreciat Comisia în decizia atacată, faptul că nu a existat o procedură concurențială nu oferă nicio certitudine că prețul respectiv era conform cu prețul de piață sau era mai mic decât acesta.

d) Concluzie

251 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, astfel cum a apreciat Comisia în esență în considerentele (144)-(146) și (168) ale deciziei atacate, trebuie să se concluzioneze că nu poate fi considerat cert faptul că cele două vânzări succesive au fost realizate la prețul pieței.

3. Cu privire la amploarea tranzacției

252 Potrivit reclamantei, singurul criteriu care nu militează împotriva existenței unei eludări constă în amploarea tranzacției. Ea susține că, deși o vânzare separată a activelor NCHZ ar fi permis în sine înlăturarea existenței unei continuități economice, simplul fapt că activele NCHZ au fost vândute potrivit principiului continuității activității între NCHZ și Via Chem Slovakia nu este suficient pentru a constata existența unei continuități economice. În plus, în ceea ce privește vânzarea anumitor active ale Via Chem Slovakia către reclamantă, întrucât doar 60 % din activitatea NCHZ a fost transferată, ar fi chiar posibil să se susțină că amploarea transferului nu a fost suficientă pentru a îndeplini acest criteriu, astfel încât continuitatea economică ar putea fi înlăturată numai pe acest temei.

253 Comisia, susținută de intervenientă, contestă argumentația reclamantei. Ea consideră că amploarea tranzacției este un criteriu deosebit de important și arată că reclamanta nu repune în discuție argumentele dezvoltate cu privire la acest aspect în decizia atacată, ci încearcă să minimalizeze importanța acestuia, fără ca jurisprudența să permită susținerea punctului său de vedere.

254 În decizia atacată, în primul rând, Comisia a indicat că, cu cât este mai amplă partea activității inițiale transferată către o nouă entitate, cu atât este mai ridicată probabilitatea ca activitatea economică aferentă activelor în cauză să beneficieze în continuare de ajutorul incompatibil [considerentul (149) al deciziei atacate].

255 În al doilea rând, Comisia a arătat, pe de o parte, că vânzarea către Via Chem Slovakia privea întreaga activitate a NCHZ, în calitate de întreprindere în activitate [considerentele (150) și (151) ale deciziei atacate]. Comisia a arătat, pe de altă parte, că, în ceea ce privește vânzarea către reclamantă, domeniul de activitate al activelor achiziționate de reclamantă rămânea același ca domeniul de activitate anterior al NCHZ și că au fost transferați peste 95 % din angajații NCHZ [considerentul (152) al deciziei atacate]. Comisia a observat de asemenea că, în afară de bunurile imobile, toate celelalte active, drepturi și obligații aferente activității transferate au fost preluate de reclamantă [considerentele (153) și (156) ale deciziei atacate]. Potrivit Comisiei, împrejurarea că o parte din active sunt utilizate mai degrabă pe baza unui contract de închiriere decât prin deținerea lor directă nu schimbă faptul că reclamanta continuă „pur și simplu” activitățile economice ale NCHZ în același domeniu de activitate ca înaintea tranzacției [considerentul (156) al deciziei atacate]. În plus, Comisia a arătat că reclamanta a păstrat conducerea existentă a NCHZ [considerentul (154) al deciziei atacate], după ce a anunțat în presă, la data achiziționării activității acestei societăți, că nu planifica nicio schimbare majoră în ceea ce privește personalul sau producția și că menținea conducerea existentă [considerentul (155) al deciziei atacate]. Astfel, potrivit Comisiei, reclamanta a continuat activitățile NCHZ fără nicio schimbare majoră în ceea ce privește politica comercială, personalul sau producția [considerentul (158) al deciziei atacate].

256 Trebuie să se arate că, pentru a demonstra că importanța tranzacției este în realitate un criteriu negativ, care, atunci când nu este îndeplinit, poate permite singur eliminarea posibilității ca tranzacția în cauză să vizeze eludarea deciziei de recuperare, reclamanta susține că această concluzie reiese din jurisprudență și citează în această privință punctul 67 din Concluziile avocatului general Tizzano prezentate în cauza Germania/Comisia (C-277/00, EU:C:2003:354). Or, acest punct reia un argument al Comisiei și nu face trimitere, contrar afirmațiilor reclamantei, la nicio referire complementară. În plus, deși reiese din jurisprudență că pot fi luate în considerare diverse elemente, printre care figurează

„obiectul transferului (activele și pasivele, menținerea forței de muncă, activele grupate)” (a se vedea punctul 208 de mai sus), din aceasta nu reiese, în schimb, că trebuie să fie înlăturată continuitatea economică în cazul unei importanțe reduse a tranzacției.

- 257 Pe de altă parte, este necesar să se constate că, astfel cum susține Comisia, reclamanta nu prezintă niciun argument pentru a contesta aprecierile enunțate în decizia atacată în ceea ce privește importanța celor două tranzacții de vânzare succesive, cu excepția totuși a argumentului potrivit căruia doar 60 % din activitate a fost transferată reclamantei. Cu toate acestea, Comisia a răspuns la acest argument în considerentul (153) al deciziei atacate, iar reclamanta nu prezintă niciun argument pentru a contrazice considerațiile potrivit cărora ea închiria de la Via Chem Slovakia bunurile imobile (terenuri și clădiri) pe care nu le dobândise și care erau necesare pentru producția de substanțe chimice. În plus, ea nu aduce niciun argument pentru a contesta celelalte considerații ale Comisiei potrivit cărora reclamanta continua activitățile NCHZ fără nicio schimbare majoră în ceea ce privește politica comercială, personalul sau producția (a se vedea punctul 255 de mai sus).
- 258 Or, considerațiile Comisiei din decizia atacată nu par a fi afectate de o eroare și permit să se considere că, în speță, importanța tranzacției, în sensul obiectului transferului, militează în favoarea existenței unei continuități economice între NCHZ și reclamantă. Faptul că aceasta din urmă nu a achiziționat bunurile imobile necesare producției de substanțe chimice, reprezentate de terenuri și clădiri, ci le-a închiriat, nu poate infirma această concluzie întrucât ea este cea care dispune de utilizarea ansamblului elementelor care permit continuarea activității NCHZ.

4. Cu privire la logica economică a operațiunii

- 259 Reclamanta pretinde, făcând trimitere la punctul 33 din Comunicarea din 2007, că criteriul referitor la logica economică a operațiunii nu urmărește să garanteze că cumpărătorul utilizează activele în mod diferit față de vânzător, ci să stabilească dacă un motiv economic, altul decât eludarea deciziei de recuperare, justifică operațiunea. Acest criteriu nu ar avea vocație să fie utilizat în afara acestei indicații de eludare și s-ar dovedi deosebit de util în cadrul operațiunilor intragrupuri. Atunci când, precum în speță, activele sunt vândute unui terț în cadrul unei licitații care se înscrie într-o procedură de faliment, motivarea economică a părților ar fi evidentă. Pe de o parte, vânzătorul, în speță administratorul judiciar, ar urmări să obțină fonduri pentru a putea rambursa datoriile societății în faliment și, pentru a realiza acest lucru, ar vinde activele, precum în speță, urmând principiul continuității activității în vederea achitării creanțelor deținute de creditorii dacă această vânzare permite obținerea unui venit mai ridicat decât vânzarea activelor separate. Pe de altă parte, cumpărătorul ar dori să realizeze o operațiune care, în opinia sa, ar lăsa să se întrevadă realizarea unui profit. În orice caz, afirmația Comisiei potrivit căreia achiziționarea activelor NCHZ nu ar avea legătură cu celelalte activități ale reclamantei [considerentul (166) al deciziei atacate] ar fi „absurdă din perspectivă economică”.
- 260 Comisia consideră că decizia atacată nu este afectată de nicio eroare în această privință. Ea arată că reclamanta nu citează nicio jurisprudență care să susțină interpretarea sa cu privire la criteriul logicii economice a operațiunii și pare să neglijeze faptul că acesta este menționat în jurisprudență ca unul dintre elementele care pot fi luate în considerare pentru a stabili o continuitate economică între beneficiarul ajutorului de stat și cumpărătorul activelor acestui beneficiar, iar nu pentru a demonstra o eventuală eludare a ordinului de recuperare.
- 261 În decizia atacată, Comisia a arătat că scopul criteriului privind logica economică este de a verifica dacă dobânditorul activelor le utilizează în același mod ca vânzătorul sau dacă, dimpotrivă, acesta integrează activele în propriile strategii comerciale și astfel realizează sinergii care justifică interesul său în achiziționarea activelor respective [considerentul (164) al deciziei atacate]. Ea a arătat că reclamanta a achiziționat întreaga divizie de substanțe chimice a NCHZ, și anume partea principală a activității acestei societăți, în calitate de întreprindere în activitate, împreună cu peste 95 % din numărul

angajaților, precum și drepturile și obligațiile conexe, și că portofoliul de produse și domeniul de activitate al reclamantei erau identice celor ale NCHZ [considerentul (165) al deciziei atacate]. În plus, Comisia a precizat că reclamanta anunțase în presă că nu intenționa să efectueze nicio schimbare majoră a modului în care își desfășoară activitatea NCHZ și a domeniului de activitate al acesteia. Potrivit Comisiei, deși reclamanta face parte dintr-un grup mai mare de întreprinderi, nu pare să existe sinergii importante cu alți membri ai grupului [considerentul (166) al deciziei atacate]. Ea a concluzionat că nu a existat nicio modificare în strategia comercială și că reclamanta utiliza activele în același mod ca vânzătorul [considerentul (167) al deciziei atacate].

262 Mai întâi, trebuie amintit că prezența unui element intențional nu este necesară pentru a constata că prin transferul activelor se eludează obligația de restituire (a se vedea punctul 211 de mai sus). Prin urmare, contrar susținerilor reclamantei, criteriul logicii economice a operațiunii, care figurează printre elementele citate în jurisprudență (a se vedea punctul 208 de mai sus), nu vizează în mod necesar și doar să stabilească dacă o rațiune economică diferită de o astfel de eludare justifică operațiunea în cauză.

263 În continuare, trebuie să se arate că nu se poate afirma, astfel cum susține reclamanta, că logica economică care susține vânzarea de active ale NCHZ potrivit principiului asigurării continuității activității acestei societăți era în mod evident aceea de a obține maximum de venituri pentru a achita creanțele deținute de creditorii. Într-adevăr, după cum s-a concluzionat, procedura de licitație care a condus la vânzarea către Via Chem Slovakia nu era organizată în așa fel încât să fie garantată vânzarea la cel mai ridicat preț (a se vedea punctul 246 de mai sus).

264 În sfârșit, în ceea ce privește vânzarea către reclamantă, Comisia a recunoscut că anumiți membri ai grupului de întreprinderi din care făcea parte reclamanta erau de asemenea activi în industria chimică, însă a arătat că domeniile lor de activitate erau diferite. Or, reclamanta nu repune în discuție această apreciere a lipsei de sinergii decât prin afirmații nedovedite. În orice caz, faptul necontestat că, astfel cum a apreciat Comisia, reclamanta utiliza pur și simplu activele în același mod precum NCHZ, fără modificări de strategie comercială, conduce la concluzia că logica economică a operațiunii de vânzare către reclamantă era pentru aceasta continuarea activităților desfășurate anterior de NCHZ.

265 Prin urmare, Comisia a putut concluziona fără a săvârși o eroare că logica economică a operațiunii constituia indiciul unei continuități economice între NCHZ și reclamantă.

5. Cu privire la celelalte elemente examinate de Comisie

a) Cu privire la intenția de a eluda decizia de recuperare

266 Reclamanta arată că, în considerentul (131) al deciziei atacate, în pofida faptului că Comisia a constatat că nu deținea elemente de probă directe din care să reiasă că scopul tranzacției a fost de a eluda efectele unei eventuale decizii de recuperare, ea a declarat totuși că autoritățile slovace știau în mod pertinent că Comisia investiga cu titlu preliminar plângerea depusă la 17 octombrie 2011 și cunoșteau existența amenzi de 19,6 milioane de euro aplicate NCHZ prin decizia din 22 iulie 2009 pentru participarea la o înțelegere. Potrivit reclamantei, Comisia a „insinuat” în mod greșit că aceste două aspecte dovedeau în mod indirect intenția de a se sustrage recuperării. În replică, reclamanta precizează că ia act de faptul că Comisia admite că prezenta cauză nu se referă la un caz de eludare.

267 Comisia, susținută de intervenientă, arată că a concluzionat în sensul existenței unei continuități economice între NCHZ și reclamantă, care putea exista independent de existența unei intenții precise de a eluda o decizie de recuperare, și că nu a pretins niciodată că prezenta cauză privea un caz de eludare [considerentul (131) al deciziei atacate].

268 Este necesar să se constate că, în decizia atacată, Comisia nu a concluzionat în sensul existenței unei continuități economice între NCHZ și reclamantă ca urmare în special a unei intenții de a eluda obligația de recuperare impusă prin decizia menționată. Prin urmare, argumentul reclamantei este inoperant.

b) Cu privire la legăturile dintre proprietarul inițial și noul proprietar al NCHZ

269 Potrivit reclamantei, activele au fost vândute unor terți lipsiți de orice legătură cu NCHZ sau cu acționarii săi, ceea ce Comisia ar fi admis în esență în decizia atacată. O astfel de legătură nu ar exista nici între NCHZ și Via Chem Slovakia. În replică, aceasta arată că Comisia nu prezintă niciun argument juridic sau economic care să permită explicarea motivului pentru care acest criteriu nu ar trebui să servească decât pentru a demonstra existența unei continuități economice, iar nu pentru a infirma o asemenea existență. În realitate, acest criteriu ar permite să se determine dacă vânzarea a fost sau nu realizată în vederea eludării deciziei de recuperare.

270 Comisia, susținută de intervenientă, arată că acest element a fost luat în considerare pentru a aprecia continuitatea economică, dar susține că nicio concluzie specială nu poate fi dedusă din faptul că identitatea proprietarilor rămâne necunoscută, cu atât mai mult cu cât decizia atacată nu privește intenția de a eluda ordinul de recuperare. În duplică, aceasta contestă, referindu-se la Hotărârea din 28 martie 2012, Ryanair/Comisia (T-123/09, EU:T:2012:164, punctul 156), argumentul reclamantei potrivit căruia, în lipsa identității proprietarilor, nu poate fi stabilită nicio eludare și, prin urmare, nicio continuitate economică.

271 În decizia atacată, Comisia a indicat că, „în absența oricăror elemente de probă care să demonstreze contrariul, presupune[a] că nu există legături între proprietarii inițiali și noii proprietari ai [...] întreprinderii NCHZ transferate către [reclamantă]” [considerentul (162) al deciziei atacate].

272 Trebuie să se arate că printre elementele relevante citate în jurisprudență figurează identitatea acționarilor sau a proprietarilor întreprinderii dobânditoare și ai primei întreprinderi (a se vedea punctul 208 de mai sus). Astfel cum reiese din considerentele (159)-(162) și (168)-(170) ale deciziei atacate, deși a examinat acest element, Comisia în mod întemeiat nu a reținut că el constituia un indiciu privind existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă. Cu toate acestea, Comisia a apreciat, tot în mod întemeiat, în cadrul evaluării globale a diverselor elemente examinate că lipsa unei legături între foștii și noii proprietari ai NCHZ nu permitea să se excludă existența unei asemenea continuități economice.

273 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia acest element ar permite să se stabilească dacă vânzarea a fost sau nu realizată în vederea eludării deciziei de recuperare, acesta trebuie respins ca fiind inoperant pentru același motiv precum cel expus la punctul 268 de mai sus.

c) Cu privire la momentul vânzării

274 Potrivit reclamantei, creditorii, administratorul și sùd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) au decis, cu mult înainte de orice examinare în materie de ajutoare de stat, să vândă activele potrivit principiului unei continuări a activității NCHZ prin intermediul unei proceduri de licitație. În plus, Comisia nu ar susține că administratorul, sùd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín), NCHZ, Via Chem Slovakia sau reclamanta aveau cunoștința, la momentul vânzării sau al vânzărilor, de procedura pe care aceasta o începuse. Or, cunoașterea riscului unei decizii de recuperare a ajutorului de stat ar constitui o condiție necesară pentru existența unei eludări. Având în vedere formularea considerentului (168) al deciziei atacate, ar trebui să se înțeleagă că Comisia nu a dorit să își întemeieze concluzia pe momentul vânzării. Ea ar fi admis implicit că în speță acest element milita împotriva existenței unei eludări.

- 275 Comisia, susținută de intervenientă, arată că nu în temeiul acestui element a constatat existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă, considerentul (163) al deciziei atacate cuprinzând simpla înregistrare a unui fapt. În plus, ea pretinde că nu a încercat să dovedească o intenție de eludare a ordinului de recuperare. În duplică, aceasta susține că teza reclamantei potrivit căreia obligația de recuperare nu ar putea fi niciodată extinsă la un cumpărător neavizat, în pofida existenței obiective a unei continuități economice, nu are nicio susținere în jurisprudență, care nu ar permite nici susținerea ideii că continuitatea economică nu poate fi stabilită atunci când transferul activelor intervine înainte de deschiderea procedurii oficiale de investigare.
- 276 În considerentul (163) al deciziei atacate, Comisia a examinat criteriul momentului vânzării. Ea a arătat că „[v]ânzarea a avut loc după ce [Comisia a inițiat] ancheta preliminară cu privire la reclamație și a transmis plângerea către statul în cauză pentru observații” și că statul slovac „cel puțin [era informat] că exista posibilitatea ca măsurile în cauză să constituie ajutor ilegal și incompatibil care trebuie să fie recuperat”.
- 277 Trebuie constatat că printre elementele pertinente citate în jurisprudență figurează „momentul în care are loc transferul (după începerea investigației, deschiderea procedurii sau decizia finală)” (a se vedea punctul 208 de mai sus). Deși Comisia a examinat acest element în considerentul (163) al deciziei atacate, ea nu l-a citat în considerentele (168)-(170) ale deciziei atacate, care cuprind concluziile sale cu privire la existența unei continuități economice, ca reprezentând un indiciu al unei asemenea continuități în speță.
- 278 Pe de altă parte, contrar afirmației reclamantei, nu reiese deloc din decizia atacată că Comisia ar fi admis implicit că momentul în care s-a realizat vânzarea milita împotriva existenței unei eludări. Astfel, Comisia doar a indicat că, deși nu deținea elemente de probă directe că scopul tranzacției a fost de a eluda efectele unei eventuale decizii de recuperare, „autoritățile slovace erau pe deplin informate că [Comisia] investigase o plângere împotriva întreprinderii NCHZ începând cu 17 octombrie 2011 [considerentul (2) al deciziei atacate] și că a existat o cerere de plată a amenzii pentru participarea la o înțelegere, în valoare de 19,6 milioane de [euro], impusă întreprinderii NCHZ prin decizia din 22 iulie 2009 [considerentul (12) al deciziei atacate]” [considerentul (131) al deciziei atacate].
- 279 În plus, trebuie să se constate că, prin argumentul potrivit căruia cunoașterea unei decizii de recuperare a ajutorului de stat sau cel puțin a riscului unei astfel de decizii constituie o condiție necesară pentru existența unei eludări a recuperării, reclamanta invocă realizarea unei vânzări cu scopul de a eluda recuperarea ajutorului de stat. Or, acest argument trebuie respins ca fiind inoperant pentru același motiv precum cel expus la punctul 268 de mai sus.
- 280 Cu titlu suplimentar, trebuie precizat că, astfel cum susține reclamanta, decizia de a vinde NCHZ potrivit principiului continuității activității a fost luată înaintea oricărui indiciu al faptului că Comisia efectua o examinare privind un eventual ajutor de stat. Chiar reținând data licitației din 2010 sau, după eșecul acesteia, data ordonanței executorii a súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) prin care se impunea administratorului să recurgă la vânzare în luna iunie a anului 2011, trebuie să se constate că Comisia nu primise la acea dată plângerea intervenientei. În plus, nu este neapărat semnificativ faptul că antecontractul de vânzare cu Via Chem Slovakia a fost în final încheiat la 16 ianuarie 2012, adică la data la care Comisia a adresat guvernului versiunea în limba slovacă a plângerii, care fusese deja comunicată, într-o altă limbă decât slovacă, la 17 octombrie 2011. În schimb, trebuie să se arate că, în cadrul vânzării NCHZ către reclamantă, în luna august a anului 2012, existența plângerii era cunoscută, iar examinarea anterioară deschiderii fazei oficiale de investigare era în curs. Însăși reclamanta arată că administratorul a avut un prim indiciu al existenței unei examinări preliminare în materia ajutoarelor de către Comisie ca urmare a unei scrisori din 2 aprilie 2012, care i-a fost predată la 10 aprilie 2012. În consecință, la data celei de a doua vânzări, Via Chem Slovakia și reclamanta ar fi trebuit să aibă cunoștință despre aceasta, întrucât, în ceea ce o privește pe aceasta din urmă, contrar

afirmațiilor sale din cadrul ședinței în răspunsul la o întrebare a Tribunalului, trebuie să se arate că se prezumă că orice operator diligent s-a informat pe deplin cu privire la situația economică a entității a cărei cumpărare o are în vedere.

6. Cu privire la aprecierea globală a Comisiei referitoare la existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă

- 281 În decizia atacată, Comisia și-a întemeiat concluzia privind existența unei continuități economice pe faptul că prețurile plătite în cadrul celor două vânzări succesive nu constituiau probabil prețuri de piață, precum și pe importanța operațiunii, în sensul obiectului transferului, și pe logica economică a operațiunii [considerentele (168) și (169) ale deciziei atacate].
- 282 Din analiza deciziei atacate rezultă că Comisia nu a săvârșit o eroare prin faptul că a considerat, în primul rând, că atât importanța operațiunii (obiectul transferului), cât și logica sa economică puteau constitui indicii ale existenței unei continuități economice între NCHZ și reclamantă (a se vedea punctele 254-258 și 261-265 de mai sus) și, în al doilea rând, că nu putea fi considerat cert faptul că cele două vânzări succesive au fost realizate la prețul pieței (a se vedea punctul 251 de mai sus).
- 283 În acest context, având în vedere faptul că, potrivit jurisprudenței, pe de o parte, presupunând că prețul transferului era conform cu prețul pieței, acesta constituia doar un element în analiza existenței unei eventuale continuități economice și, pe de altă parte, plata unui preț conform condițiilor pieței putea să nu fie suficientă pentru a neutraliza avantajul concurențial legat de primirea ajutoarelor ilegale, trebuie să se considere că, date fiind circumstanțele speței, Comisia a putut concluziona în mod întemeiat în sensul extinderii obligației de recuperare la reclamantă, independent de orice constatare a intenției unei eludări.
- 284 În consecință, al patrulea motiv trebuie să fie respins.

G. Cu privire la al cincilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 întrucât nu a limitat extinderea obligației de recuperare a pretinsului ajutor de stat în privința reclamantei la 60 % din valoarea ajutorului menționat

- 285 Reclamanta susține, cu titlu subsidiar, că decizia atacată este afectată de nelegalitate, întrucât Comisia nu a limitat obligația de recuperare la 60 % din valoarea ajutorului de stat pretins acordat NCHZ. Ea susține că nu a putut beneficia de întreaga valoare menționată întrucât nu a cumpărat de la Via Chem Slovakia decât 60 % din activele NCHZ și că nu beneficiază nici în mod indirect de partea rămasă în proprietatea Via Chem Slovakia, întrucât plătește o chirie care a fost stabilită în condițiile pieței.
- 286 Comisia, susținută de intervenientă, contestă temeinicia argumentației reclamantei.
- 287 În decizia atacată, Comisia a precizat că reclamanta „închiri[a] bunurile imobile (terenuri și clădiri) necesare pentru producția de substanțe chimice de la Via Chem Slovakia” și că, „[în] afară de bunurile imobile, toate celelalte active, drepturi și obligații aferente activității întreprinderii transferate au fost preluate de [reclamantă, care,] prin urmare, desfășura activitatea [...] NCHZ și continu[a] să ofere aceeași gamă de produse” [considerentul (153) al deciziei atacate]. Ea a concluzionat că „[f]aptul că o parte din active sunt utilizate pe baza unui contract de închiriere mai degrabă decât prin deținerea lor directă nu schimb[a] faptul că [reclamanta] continu[a] pur și simplu activitățile economice ale întreprinderii NCHZ în același domeniu de activitate ca înaintea tranzacției” [considerentul (156) al deciziei atacate].

- 288 Astfel cum s-a statuat, Comisia a putut concluziona în mod întemeiat în sensul extinderii obligației de recuperare la reclamantă ca urmare a existenței unei continuități economice între NCHZ și aceasta. Or, această continuitate se întemeiază, printre alte motive, pe faptul că reclamanta dispunea de ansamblul drepturilor și obligațiilor NCHZ pentru a continua aceleași activități.
- 289 În plus, astfel cum arată Comisia, reclamanta nu contestă faptul că închiria bunurile imobile necesare producției de substanțe chimice pe care nu le-a achiziționat, care constituiau restul de 40 % deținut de Via Chem Slovakia. Or, împrejurarea că nu deținea, ci închiria, potrivit afirmației sale, la prețul pieței, aceste bunuri imobile nu modifica în niciun fel faptul că le putea utiliza în beneficiul său în scopul continuării activităților desfășurate anterior de NCHZ.
- 290 Prin urmare, având în vedere împrejurările speței care au condus la concluzia existenței unei continuități economice între NCHZ și reclamantă, nu era necesară limitarea extinderii obligației de recuperare la 60 %, iar al cincilea motiv trebuie respins.
- 291 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, prezenta acțiune trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 292 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.
- 293 Conform articolului 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, AlzChem, intervenientă în susținerea concluziilor Comisiei, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Fortischem a.s. să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.**
- 3) **AlzChem AG suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 septembrie 2019.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul litigiului	2
II. Decizia atacată	4
III. Procedura	5
IV. Concluziile părților	6
V. În drept	7
A. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 296 al doilea paragraf TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unui ajutor de stat acordat NCHZ ...	7
B. Cu privire la primul și la al doilea aspect ale primului motiv, întemeiate pe lipsa unui transfer de resurse de stat și, respectiv, pe lipsa unui avantaj economic acordat NCHZ.....	10
1. Evocarea jurisprudenței	11
2. Decizia atacată.....	12
3. Cu privire la calificarea de către Comisie a primei măsuri drept ajutor de stat	12
a) Cu privire la condițiile aplicării Legii privind societățile strategice în cazul NCHZ ca urmare a declarării sale drept „societate strategică” și la consecințele aferente acestei aplicări	14
b) Cu privire la afirmația reclamantei potrivit căreia decizia statului slovac de a declara NCHZ drept „societate strategică” respecta criteriul operatorului într-o economie de piață	14
c) Cu privire la susținerile reclamantei referitoare la identitatea de situație în cazul în care NCHZ ar fi fost supusă regimului de drept comun al falimentului	17
1) Cu privire la afirmația potrivit căreia primul administrator se pronunțase în favoarea continuării activității NCHZ înainte de adoptarea Legii privind societățile strategice .	17
2) Cu privire la afirmația potrivit căreia decizia inițială a primului administrator ar fi fost confirmată de comitetul competent	18
3) Cu privire la afirmația potrivit căreia o decizie a comitetului competent ar fi asigurat aceeași securitate clienților și furnizorilor precum Legea privind societățile strategice	22
4) Cu privire la afirmația potrivit căreia NCHZ nu a beneficiat de niciun avantaj suplimentar în cadrul menținerii activității sale impuse de Legea privind societățile strategice	24
d) Concluzie	25
C. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de a efectua o examinare diligentă și imparțială, precum și pe încălcarea obligației de cooperare, ce revin Comisiei	26
D. Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe eroarea vădită de apreciere cu ocazia calculării cuantumului pretinsului ajutor de stat	30

E. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 296 TFUE în ceea ce privește concluzia Comisiei referitoare la existența unei continuități economice	31
F. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 prin faptul că obligația de recuperare a pretinsului ajutor de stat a fost extinsă la reclamantă	33
1. Observații introductive	34
2. Cu privire la prețul de vânzare a NCHZ	36
a) Cu privire la sarcina probei	36
b) Cu privire la vânzarea către Via Chem Slovakia	37
1) Cu privire la pretinsa prezumție a unei vânzări realizate la prețul pieței atunci când aceasta intervine în cadrul unei proceduri de faliment sub controlul unei instanțe ...	37
2) Cu privire la pretinsa garantare a unui preț de vânzare cel mai ridicat posibil ca urmare a vânzării în cadrul unei proceduri de licitație deschise, transparente și necondiționate	37
c) Cu privire la vânzarea efectuată de Via Chem Slovakia către reclamantă	40
d) Concluzie	41
3. Cu privire la amploarea tranzacției	41
4. Cu privire la logica economică a operațiunii	42
5. Cu privire la celelalte elemente examinate de Comisie	43
a) Cu privire la intenția de a eluda decizia de recuperare	43
b) Cu privire la legăturile dintre proprietarul inițial și noul proprietar al NCHZ	44
c) Cu privire la momentul vânzării	44
6. Cu privire la aprecierea globală a Comisiei referitoare la existența unei continuități economice între NCHZ și reclamantă	46
G. Cu privire la al cincilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) și a articolului 108 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 întrucât nu a limitat extinderea obligației de recuperare a pretinsului ajutor de stat în privința reclamantei la 60 % din valoarea ajutorului menționat	46
Cu privire la cheltuielile de judecată	47